

Debatten van de provincieraadszitting

9 oktober 2001

Milieu, natuur en ruimtelijke ordening

De heer voorzitter

Dames en Heren Collega's,

Wij gaan thans verder met de artikelsgewijze bespreking van de begroting 2002 en wij zijn gekomen aan waterbeheersing.

Ik heb nog een mededeling. Alle zittingen zullen vanaf nu stipt beginnen hetzij om 14 00 uur, hetzij om 17 00 uur en volgende maandag om 15 00 uur. De agenda is nogal geladen en teneinde noch de deputatie noch degenen die tussenkomen onnodig op te jagen, willen wij ons aan die stiptheid houden, waarvoor mijn dank.

WATERBEHEERSING

P. 120-125 : ALGEMENE TUSSENKOMST I.V.M. WATEROVERLAST

De heer De Meerleer

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Ik wou even tussenkomen in verband met waterbeheersing en meer specifiek over wateroverlast. Wij kennen allemaal de problematiek. Zij heeft zich nog voorgedaan tijdens het weekend in een andere provincie, met name in Vlaams-Brabant.

Wij moeten bij manier van spreken op een ongekende manier ondervinden dat op diverse plaatsen waar het vroeger nooit voorkwam mensen te kampen krijgen met wateroverlast, overstromingen, overstromingsgevaar, en dergelijke meer. Een aantal facetten geven daar duidelijk voeling aan.

In de eerste plaats is er het feit dat wij jarenlang hebben gewerkt binnen Aquafin in functie van de waterzuivering. Wij hebben daar zeer goed werk geleverd en op diverse plaatsen een totaal rioleringsnet en collectorennet uitgebouwd. Maar we moeten vaststellen dat de vluggere afvloeiing van regen- en afvalwater, op vele plaatsen nog gecombineerd, als dusdanig zorgt dat op diverse plaatsen het rioleringsnet de waterhoeveelheid niet meer kan verwerken.

Wij stellen ook vast dat de klimatologische omstandigheden – en ook Vlaanderen zal daar niet van gespaard blijven - ook een rol zijn beginnen spelen. Ons beleid in functie van de ruimtelijke ordening, waar wij mijns inziens te veel in functie van bouwprojecten verhardingen van bepaalde oppervlakten hebben tot stand gebracht, brengt teweeg dat wij op bepaalde ogenblikken een te veel aan afwatering krijgen, met overstromingen als gevolg. Ook het overwelven van beken zal daar de nodige invloed op hebben.

Ik ben tevreden – en dan richt ik mij naar de deputatie – dat ik kan vaststellen dat in de beleidsverklaring toch wordt gesteld dat er de nodige aandacht zal worden besteed aan het bouwen van duikers, overstromingszones en bufferbekkens. Ik denk dat dit een belangrijk element is om daar een heel stuk aan tegemoet te komen.

Ik meen dat dit in de eerste plaats zal moeten gebeuren met voldoende kredieten, maar anderzijds ook met een aantal maatregelen die vanuit de bestendige deputatie mogen verwacht worden. Bij de samenwerking met de lokale besturen om te kijken op welke plaatsen zo vlug mogelijk de meest efficiënte werkzaamheden zouden moeten gebeuren om gevaar en overstroming te vermijden, maar ook in functie van het vergunningenbeleid, zal er zeker en vast nauwgezet moeten op toegezien worden dat de verplichting bijvoorbeeld bij nieuwbouw voor het hebben of het installeren van een waterreservoir een wettelijke verplichting is.

DEBATTEN

In tweede orde meen ik dat misschien vanuit de provincie mag verwacht worden dat voor bouwprojecten, herbouwprojecten het installeren van een waterreservoir kan gestimuleerd worden. In bepaalde gevallen kan dit misschien zelfs als voorwaarde gestipuleerd worden, dit indien de provincie in bouw dossiers de ultieme beslissende overheid is. Ik denk dat het in het kader van belangrijke wegenwerken, voor zover wij dan natuurlijk nog over wegen beschikken, ook noodzakelijk is om een dubbele riolering aan te leggen. Ook bij dossiers die zullen moeten vergund worden in het kader van het verharden en aanleggen van grote oppervlakten zal duidelijk de voorwaarde moeten ingeschreven worden dat dit met waterdoorlatend materiaal zou gaan gebeuren. Ik denk dat wij daar zeker en vast vanuit de provincie een duidelijke hint kunnen geven en een duidelijk beleid kunnen voeren om zo snel mogelijk op diverse plaatsen toch al te starten, dit in coördinatie met de lokale besturen zodat aan dit overstromingsgevaar een halt wordt toegeroepen.

In derde orde wil ik het nog even kort hebben over de afhandeling van de schadeclaims bij overstromingen. Daarbij moeten wij toch ondervinden dat er vanuit de provincie een belangrijke inspanning wordt geleverd om de slachtoffers van deze overstromingen bij te staan in de afhandeling van hun dossiers. Maar ik stel vast dat op het ogenblik dat het dossier is ingediend het voor een stuk stilvalt en men toch weinig informatie krijgt.

Het ware mijns inziens toch aangewezen dat men de mensen na een paar maanden een keer zou verwittigen dat het dossier nog steeds in onderzoek is, want het is evident dat mensen die hun hebben en houden verliezen bij dergelijke overstromingen belangrijk financieel nadeel lijden, soms kredieten moeten aangaan en dan ook liefst zo vlug mogelijk gedeeltelijk of, indien mogelijk, voor de totaliteit vergoed worden.

Ik denk ook dat bij de afhandeling van het dossier op zichzelf - waar men bij het voorstel dat men dan doet, naar de mensen toe spreekt over herstell krediet, herstellvergoeding, wederbeleggingsbedrag - het voor ons wel klare taal is, maar dat het voor een aantal mensen onduidelijk is. Indien zij dan geen beroep kunnen doen op een ambtenaar van een lokaal bestuur, blijven zij op dat ogenblik soms in het ongewisse, daar waar zij misschien op een bepaald ogenblik nog meer rechten hadden kunnen putten uit hun dossier dan wat zij op dat ogenblik voorgesteld krijgen.

Dus ik zou willen vragen om op dat ogenblik in de mate van het mogelijke nog even individueel met deze mensen een onderhoud te hebben alvorens er een voorstel of een definitief voorstel naar deze mensen toe wordt gedaan.

Dank u.

De heer gedeputeerde Verleyen

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Het beleid dat de bestendige deputatie reeds enkele jaren voert, sluit vrij nauw aan bij de suggesties die de interpellant zonet heeft geformuleerd.

Samengevat komt het er inderdaad op neer dat wij qua beheer van onze waterlopen al een aantal jaren zijn afgestapt van de geldende regel die destijds als heilig gold en waarbij men ervan uitging dat men zo vlug mogelijk het water naar beneden moest afvloeien met als resultaat dat de laagst gelegen gebieden vlakbij de grote rivieren permanent in het water stonden op het ogenblik dat wij samenvallen kregen van een hoogwaterstand met het aanvoeren van het oppervlaktewater.

Wij zijn ondertussen wel beter gaan weten en momenteel is er het basisidee om de piekdebieten af te toppen en het water te stockeren tot op het moment dat de afvoer naar de grote rivieren op een vlotte en gemakkelijk manier kan gebeuren.

Wij hebben ondertussen al een vijftiental grote spaarbekkens gerealiseerd, hoofdzakelijk langs onze waterlopen van tweede categorie, maar vaak ook om gemeenten bij te staan omdat de aanvoer in een waterloop van tweede categorie uit de waterloop van derde categorie komt en het vaak aangewezen is om samen naar oplossingen te zoeken.

Wij hopen tegen het einde van deze legislatuur een 25-tal spaarbekkens gerealiseerd te hebben, waarmee het grootste deel van onze problemen langs de waterlopen van tweede categorie althans toch zou moeten opgelost zijn.

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's, ik wil er u op wijzen - en de interpellant heeft dat eigenlijk ook gedaan - dat er nooit eerder zoveel geld in het budget werd voorzien voor de wateroverlast. Alles samen gaat het om 95 000 000 BEF die men op twee posten terugvindt om die spaarbekkens te realiseren, namelijk één van 62 000 000 BEF en één van 33 000 000 BEF.

Spijtig genoeg heeft het niet veel zin nog meer te proberen doen omdat wij ondervinden dat de procedure loodzwaar is. Als men moet onteigenen of beheersovereenkomsten afsluiten met de eigenaars lukt dat niet altijd gemakkelijk. Het lijkt nogal eigenaardig, maar de milieuwetgeving is soms zo streng dat ze eigenlijk verhindert dat men vlug tot oplossingen komt. Zo moet men in natuurgebieden een natuurvergunning hebben om iets te gaan realiseren. Er is uiteraard het probleem van de bouwvergunning. Dat blijft bestaan. Dat zijn allemaal dingen die drukken op de tijd die men nodig heeft om tot oplossingen te komen.

Ik kan de interpellant uitstekend begrijpen wanneer hij zegt dat er nood is aan buffering en infiltratie bij aanleg van grote verharde oppervlaktes. Daar waar wij moeten tussenkomen, dus wanneer het gaat over bouwvergunningen langs provinciale wegen of in de nabijheid van waterlopen van tweede categorie, schrijven wij als deputatie steeds meer de voorwaarde in om te zorgen voor infiltratie, dus de mogelijkheid om het oppervlaktewater in de bodem te laten dringen in plaats van overal verhardingen aan te leggen die dat niet meer toelaat.

Wij passen ook de geijkte formules toe om bufferbekkens aan te leggen voor grote oppervlakten.

Wanneer wij grote daken of grote parkeerplaatsen aanleggen, berekenen wij hoeveel kubieke meter water er moet kunnen gestockeerd worden en wij schrijven in de bouwvergunning de voorwaarde in om minimaal zoveel water te stockeren als er wetenschappelijk eigenlijk nodig is om niet meer te verwerken piekdebieten te voorkomen.

Er zijn inderdaad – en ook daar heeft interpellant naar verwezen – een aantal verordeningen naar bouwvergunningen toe. Ik denk hierbij aan de kwestie van de waterputten, maar ik vrees dat het eigenlijk niet veel oplost om de eenvoudige reden dat die waterputten vaak vol staan en men, als het dan regent, daar niet verder kan in stockeren. Dat kan dus eenmaal gebruikt worden en men zou er daarnaast bijna moeten voor zorgen dat op het moment dat die waterput volstaat het water zo vlug mogelijk verbruikt wordt zodanig dat men dan een buffercapaciteit in die waterputten heeft. Maar dat is iets dat men allicht aan de ingezetenen niet kan verkopen. Men kan het hen alleszins niet opleggen, dacht ik, om de waterput leeg te hebben tegen het ogenblik dat de stortbui komt. Ik vrees dat daar niet veel heil van te verwachten valt.

Een bijkomend middel dat naar de toekomst toe mogelijkheden zal bieden, maar dat zeer veel geld gaat kosten, is het aanleggen van de gescheiden rioleringsstelsels. Tot nu toe is het meestal zo dat afvalwateren en het hemelwater via éénzelfde rioolpijp worden geloosd. Dat zal in de toekomst moeten veranderen. De nieuwe decreetgeving verplicht een gescheiden rioleringsstelsel aan te leggen en de hemelwateren, daar waar het enigszins mogelijk is, te lozen in de oppervlaktewateren en anders via een rioolpijp, maar dan zou die op haar beurt in het oppervlaktewater moeten terechtkomen.

Ik denk dat daardoor een stuk nieuwe buffercapaciteit zal ontstaan en dat het ook de mogelijkheid zal bieden om een te snelle afvoer naar lager gelegen gebieden een stuk te verhinderen omdat het dan op een natuurlijke wijze zal moeten afvloeien, althans wat de hemelwateren betreft, waardoor het water niet te snel in de lager gelegen zones terechtkomt.

Er kan misschien ook op gewezen worden dat in het nieuwe decreet, de nieuwe wetgeving op ruimtelijke ordening, het ook mogelijk is dat wij als bestuur bouwverordeningen zouden uitschrijven die op dat vlak een stuk mee zouden helpen. Maar ik moet eerlijk toegeven dat wij daar op dit ogenblik nog niet aan toe zijn. Dat neemt niet weg dat de inbreng van ons bestuur op het vlak van het stimuleren van buffering en infiltratiemaatregelen zeker niet verwaarloosbaar is. Wij leggen alle mogelijke voorwaarden op die het probleem moeten proberen te voorkomen. Wij steunen ons daarbij op de krachtlijnen voor een geïntegreerd rioleringsbeleid in Vlaanderen. Een code van de goede praktijk die trouwens in samenwerking met het Vlaams gewest is uitgewerkt.

Ik kan er nog aan toevoegen, Mijnheer de Voorzitter, Collega's, dat wij deze week een overleg hebben gehad tussen de diensten Milieu enerzijds en de dienst Waterbeheer anderzijds om eens na te gaan of het niet aangewezen zou zijn om langs onze waterlopen van tweede categorie - en liefst ook langs de andere, maar we zullen daar de centen niet voor hebben - zoveel mogelijk stroken langs de waterloop aan te kopen. Men mag niet bouwen binnen de driemetergrens en binnen de vijfmetergrens heeft men als waterbeheerder het recht om het slib te dumpen op voorwaarde dat het niet vervuild is. Wij hebben hoe langer hoe meer problemen omdat men vaak zonder toelating te dicht bij de waterlopen gaat bouwen.

DEBATTEN

Dat creëert dan natuurlijk problemen voor wat het onderhoud betreft. Ook wanneer we de bermen zich op een ecologisch meer verantwoorde manier willen laten ontplooiën en in plaats van de klassieke betonnen of houten oeverversterking te gaan gebruiken er willen over denken om beken te laten meanderen en een grotere buffercapaciteit te creëren, zou het aangewezen zijn om die vijfmeterstroken te gaan verwerven. Maar als we een kleine rekening maken, hebben we, als we deze van de polders zouden meenemen, samen 1 500 maal 1 000 meter is 1 500 000 meter, dit maal twee, want men heeft twee oevers. Als men dat dan aan 50 BEF/m² rekent, heeft men direct 150 000 000 BEF nodig. Dit gedurende vijf jaar en dan komt men aan 750 000 000 BEF. We zullen dus een tijdje bezig zijn om ze overal te verwerven. Dat is dus niet mogelijk. Maar daar waar het wel mogelijk is, gaan we proberen om die politiek toe te passen. De twee diensten hebben dan ook de opdracht gekregen om in de werkgroep Integraal Waterbeheer dat voorstel eens verder te gaan uitwerken.

Wat het tweede aspect betreft van de tussenkomst van de interpellant, met name het Rampenfonds, het volgende. Zoals u weet betreft het hier een federale materie die onder de bevoegdheid van de gouverneur valt. Ik heb dan ook van zijn diensten enige repliek gekregen die ik zal voorlezen om als dusdanig de voorziene repliek niet te wijzigen.

Het kabinet van de gouverneur schrijft mij :

“Ik ben wat verbaasd door de vraag omdat juist Oost-Vlaanderen hierin een voortrekkersrol heeft gespeeld. Naar aanleiding van de overstromingen van 1995 werd door de gouverneur als eerste het initiatief genomen om informatieavonden te gaan inrichten in de getroffen gemeenten. Hierbij werd getracht de gemeentebesturen een zeer actieve rol te laten mee vervullen. Op die avonden wordt niet alleen toelichting gegeven bij de werking van het Rampenfonds, zowel wat het luik “administratie” betreft als de wijze van expertise van de schade, maar worden telkenmale gemeentelijke ambtenaren meegenomen en aangeduid die de getroffen kunnen begeleiden bij het indienen van een dossier. Die gemeentelijke ambtenaren worden hiertoe door het Oost-Vlaams rampenfonds bovendien speciaal opgeleid.

Die samenwerking, Rampenfonds/gemeentebestuur, biedt ongetwijfeld voordelen. De ervaring had immers geleerd dat het administratief luik van de aanvraag door zeer veel mensen als zeer complex werd ervaren. Dit had ook sociale gevolgen in die zin dat een aantal mensen soms afzagen omwille van de administratieve rompslomp. Met deze info-avonden wordt duidelijk tegemoet gekomen aan dit probleem. De ervaring leert dat dergelijke infoavonden door de getroffen sterk worden geapprecieerd. Intussen werd dit systeem trouwens overgenomen door alle andere provincies. Ook de gemeentebesturen reageren positief op die samenwerking die als positief wordt ervaren. Geregeld overleg en contact met de burgemeester of zijn/haar ambtenaren leert dat veel beroep wordt gedaan op deze dienstverlening. Het blijft wel zo dat dit aanbod naar de gemeentebesturen vrijblijvend is. De ervaring leert wel dat de meeste gemeentebesturen van de samenwerking gebruik maken.

In uw interpellatie laat u verstaan dat de communicatie tussen getroffen en rampenfonds niet altijd vlot verloopt en er tevens veel tijd gaat over de afhandeling. Men is zich terdege bewust van het feit dat de factor “tijd” een belangrijke rol speelt. Hier wil ik toch wel een zekere verduidelijking geven. De ervaring leert dat gemiddeld het ongeveer één jaar duurt alvorens een bepaalde natuurramp door de ministerraad wordt erkend en uitvoering heeft gekregen door publicatie in het Belgisch Staatsblad. De enige uitzondering hierop was de overstroming van medio september 1998 die op drie dagen werd erkend. Eenzelfde tijdsduur is er zeker niet bij het Oost-Vlaams Rampenfonds van toepassing aangezien bij elke ramp de vademecums en aanvraagformulieren dezelfde dag van de publicatie in het staatsblad reeds worden opgestuurd naar de gemeentebesturen, evenals de vraag om ambtenaren aan te duiden voor opleiding en het vrijblijvend voorstel om een infoavond te organiseren. De reden waarom de documenten worden overgemaakt aan de gemeentebesturen ligt evident in het feit dat zij de coördinaten van de getroffen juist kennen.

De getroffen hebben ongeveer drie maanden na publicatie in het staatsblad de tijd om hun dossier in te dienen. De ervaring leert dat de meeste getroffen wachten tot de laatste weken om dit te doen. Ondanks de begeleiding door de gemeenten moeten wij toch vaststellen dat heel wat dossiers onvolledig worden ingediend. Hier neemt het Rampenfonds dan de taak van de gemeenten over. Zo is er de regeling dat getroffen tot viermaal toe schriftelijk worden aangemaand om tekortkomingen aan te vullen en dat het geregeld gebeurt dat het Rampenfonds hiervoor opnieuw de gemeentelijke ambtenaren inschakelt eveneens tot viermaal toe.

Tot slot iets over de afhandeling van de dossiers. Ook hier werden de jongste jaren zware inspanningen gedaan. De ervaring leert dat Oost-Vlaanderen boven aan de lijst staat inzake afhandeling van dossiers. Maar een concreet voorbeeld maakt dit waarschijnlijk duidelijker. Bij de overstroming van september 1998 was de dienst Rampenfonds echt operationeel medio november van dat jaar. Eind december 1999 waren de ongeveer 670 dossiers allemaal afgehandeld waarbij in totaal 130 000 000 BEF al werd uitgekeerd." Tot daar, Mijnheer de Voorzitter, wat het Rampenfonds betreft. De rest heb ik in mijn eerste deel behandeld.
Dank u.

De heer Lockefeer

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
Uiteraard onderschrijf ik alle mogelijke pogingen die ondernomen worden om de waterbeheersing in ons Vlaanderenland onder de knie te krijgen. Ik heb wel een kleine bedenking met betrekking tot de sanering van de Vrasenebeek en de gedeputeerde zal wel weten over welke beek ik het nu heb.

Die bedenking is de volgende :

In onze straat is Aquafin op dit ogenblik bezig een persleiding aan te leggen op een diepte van zes meter. U kunt zich wel voorstellen wat er zich daar voordoet. Het is de bedoeling dat al het afvalwater door die persleiding op een minimum van tijd onder Vrasene wordt doorgeperst. Tevens is het de bedoeling dat een tweede circuit het water moet afleiden naar de beken. Op een hoorzitting horen wij tot onze grote verbazing dat wij als bewoners van deze straat niet verplicht zijn op die Aquafinleiding aan te sluiten en wij dus rustig kunnen blijven lozen in die beek. Wel, dan vraag ik mij af waar wij eigenlijk mee bezig zijn ? Dat kan toch niet. Ik laat mij aansluiten en een beetje verder woont er iemand die zich niet laat aansluiten en gewoon blijft lozen in die beek. Is er geen bepaalde wetgeving op dat vlak of ontbreekt er hier iets ? Ik stel mij daar wel vragen over en ik ben niet de enige in onze straat. Wat moeten wij nu doen ?

De heer gedeputeerde Verleyen

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
Dat betreft de reglementeringen qua rioleringen die ofwel bij de gemeente ofwel bij Aquafin zitten. Ik stel voor dat de collega zich naar hen wendt om zijn bedenkingen te formuleren. Op het ogenblik dat men bouwvergunningen heeft en men gaat lozen in een waterloop, is het de waterbeheerder die daar de toestemming moet voor geven. De collega zal wel vermoeden waarom men dat doet. Het is namelijk zo dat wanneer men gebouwd heeft en men de riolering heeft aangelegd naar een waterloop die achter het huis loopt, betekent dat dat men alle vloeren moet opbreken. Men mag trouwens niet rechtstreeks in een collector lozen. Men moet in een gemeenteleiding lozen die dan op haar beurt in de collector loost.
Dank u.

De heer Maes

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
Ik zou nog heel eventjes willen terugkomen op de problematiek van de waterputten. De gedeputeerde stelt terecht dat het wel opgelegd of gestimuleerd wordt om een waterput aan te leggen, maar dat die niet gebruikt wordt. Het is inderdaad vrij hypocriet in dat beleid, maar ik denk dat er ook intenties moeten gegeven worden naar particulieren en andere instanties toe om die waterputten te gebruiken. Verplichten kunt u dat uiteraard niet, maar men zou dat wel kunnen stimuleren door in nieuwbouwwoningen of in grondig vernieuwde woningen dubbele watercircuits te laten aanleggen zodat de toiletten en de wasmachine daar kunnen op aangesloten worden. Dat scheelt enerzijds ongeveer de helft in het waterverbruik, wat toch ook een probleem is dat altijd maar schrijnender wordt, en anderzijds helpt dat ook bij wateroverlast omdat die regenput dan inderdaad gaat gebruikt zijn en voor een heel eind leeg zal zijn en als buffer zal kunnen dienen, vooral bij stortregen. De provincie zou daar een rol kunnen in spelen, eventueel samen met bepaalde gemeentebesturen, zodat er toch een zeker subsidiëringsbeleid komt in die richting.
Dank u.

DEBATTEN

MILIEU

P. 320 : ALGEMENE TUSSENKOMST EN TUSSENKOMST OVER HET ONTBREKEN VAN EEN MILIEUJAARPROGRAMMA

De heer Stevenheydens

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Staat u mij toe dat ik mijn twee tussenkomsten samen neem ? Ik heb eigenlijk al de helft van de zaak aangehaald in mijn algemene begrotingstussenkomst en het is onnodig om daar opnieuw langdurig over tussen te komen.

Ik wil nog eventjes kort herhalen dat ik in de begroting een visie mis in het departement Milieu en dat ik mij vragen heb gesteld bij het milieubeleidsplan en milieujaarprogramma dat nog voltooid moeten worden. Ik heb ook vernomen op de commissie dat er in de begroting voor milieu 5 % meer wordt voorzien dan vorig jaar. Ik stel mij de vraag of dit volstaat om een ambitieus milieubeleidsplan te kunnen voeren volgend jaar. Dat wat het eerste deel van mijn vraag betreft.

Het tweede deel van mijn vraag is : welke acties voorziet men voor volgend jaar ?

Dat zal nog wel verder ingevuld worden in de komende maanden, maar ik zou er toch willen op aandringen dat er zeker acties worden voorzien rond afvalverwerking. Op dit ogenblik, en ook reeds de voorbije weken, worden heel wat afvalintercommunales en gemeentebesturen in onze provincie geconfronteerd met de perikelen rond de stijging van de prijs voor de huisvuilzakken, meer bepaald voor de zakken van het restafval. Wij hebben recent de cijfers van OVAM kunnen zien en daaruit blijkt dat het totale aanbod aan huisafval elk jaar in stijgende lijn zit, met name dat er meer gescheiden afval wordt aangeboden, maar dat het totale pakket aan afval in stijgende lijn zit. Ik zou het interessant vinden dat de zaken die voorbehouden zijn op het milieubeleidsplan rond afvalverwerking volgend jaar zeker van start zouden gaan en dat er zeker eens aandacht zou worden besteed aan de manier waarop verschillende afvalintercommunales in onze provincie te werk gaan. Ik zou ook willen verwijzen naar bijvoorbeeld de gemeente Dilbeek waarvan toch enkele jaren geleden werd gezegd dat zij in het Vlaamse land een andere manier van afvalbeleid voert en waar men erin geslaagd is het totale pakket van afval sterk te doen verminderen. Volgens mij is dat de belangrijkste wijze om op een goede en gezonde manier met afval om te gaan. Ik denk dat het, gezien de perikelen van stijgende prijzen van afvalzakken en huisvuilbelasting, misschien wel nuttig zou zijn dat de provincie zich daar het komende jaar zeker mee zou bezig houden.

Dank u.

P. 320 : ALGEMENE TUSSENKOMST I.V.M. HET PROVINCIAAL BELEID LEEFMILIEU

De heer De Vilder

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

U zult het mij waarschijnlijk niet kwalijk nemen dat ik mijn algemene tussenkomst in verband met leefmilieu dit jaar bijna volledig ophang aan de problematiek van de Gentse kanaalzone. Een kanaalzone die met de belangrijke en dynamische haven van Gent toch het economisch hart van Oost-Vlaanderen genoemd mag worden.

Economie is belangrijk en tewerkstelling is belangrijk. Denken wij maar aan de huidige ontwikkelingen op het staalbedrijf Sidmar waar de komende jaren 900 arbeidsplaatsen zullen verdwijnen. Maar ook de zorg voor het leefmilieu en de leef- en woonomstandigheden van de inwoners van die kanaalzone is mijns inziens even belangrijk. Gelukkig heeft onze provincie onder leiding van de heer gouverneur in dit debat het voortouw genomen en werkten zij een totaalplan uit, het zogenaamde ROM-project, dit om juist het samengaan van ruimtelijke ordening, leefmilieu en economie - men zou misschien beter spreken van het ROM-project - te coördineren en te stimuleren. Als provincieraadsleden werden wij in de bevoegde commissie uitvoerig over dit ROM-project ingelicht en kregen wij ruim de kans onze mening te formuleren.

Doch, ik ben van mening dat een discussie en een overleg over een dergelijk groot project nooit echt af is en dat wij - dat hoop ik toch, Mijnheer de Gedeputeerde - ook bij de opvolging en uitvoering nauw zullen betrokken worden en blijven.

Toch zou ik nu al de aandacht willen vragen voor enkele zaken die ons allen bijzonder aanbelangen. Wat betreft de huidige paarse woongebieden.

Hoe zal er met die gebieden, en meer bepaald met de inwoners, omgegaan worden ? De herhuisvesting van die inwoners vraagt toch onze bijzondere aandacht. We zullen er moeten over waken dat de nodige middelen bij de diverse departementen losgemaakt worden en dat er voldoende oog is voor de sociale dimensie van de hele operatie. Ik denk hier aan het voorzien van voldoende nieuwe woningen in de directe of nabije omgeving van de onteigenden.

De provincie zou ook het voortouw kunnen nemen om bijvoorbeeld de sociale huisvestingsmaatschappijen actief in het grondgebied rond de tafel te krijgen. Ik denk hier aan een heuse rondetafelconferentie, voorgezeten door de provincie, om al de krachten te bundelen, maar meer nog om juist die sociale huisvestingsmaatschappijen te betrekken bij het sociaal begeleidingsplan.

Ik denk hier aan de inwoners van onder andere Callemansputte, Zandeken, Hoge Averije en Hultje, maar ook aan de inwoners van het gedeelte Callemansputte te Zelzate die om wie weet welke reden uit dit hele plan zijn weggelaten. Ook hun woon- en leefomgeving is in die mate aangetast dat wonen er op termijn uitgesloten tot onmogelijk wordt. Zij zitten geprangd tussen het slibstort en de gipsberg. De bereikbaarheid van deze Zelzaatse wijk wordt straks waarschijnlijk enkel nog mogelijk via Evergem/Ertvelde als het klaverblad N49/R4 oost verwezenlijkt wordt.

Dat brengt mij uiteraard op de hele problematiek van het slibstort Callemansputte. Ook tijdens het begrotingsdebat vorig jaar heb ik uw aandacht gevestigd op een nakende nieuwe milieuvergunningsaanvraag om opnieuw de dijken op te hogen en opnieuw, zij het dan voor de derde keer, de inwoners van Zelzate en omgeving voor te liegen. Bij de vorige dijkverhoging konden wij ons enkel neerleggen doordat de diensten van de Bovenschelde een prachtig plan kwamen voorleggen waarbij het stort uiteindelijk zou afgedicht worden en een groene recreatiezone zou aangelegd worden. Dit paste mijns inziens precies in de ROM-plannen tot herwaardering en opwaardering van de wijk Klein Rusland te Zelzate. Nu blijkt dat een nieuwe milieuaanvraag in voorbereiding is om terug tot dijkverhoging te komen en gewoon verder te storten. Gelukkig zijn er nu voorwaarden aan verbonden en moet AWZ ook alternatieven zoeken voor de verwerking van het giftig slib.

Ik zou willen vragen aan de bestendige deputatie dat zij vooral zwaar weegt op dit laatste en mee op zoek gaat naar alternatieven. De slibput Callemansputte is niet meer in staat om bijkomend slib te bergen. De oude bentonietwand is zo lek als een zeef. Er is nu al voortdurend doorsijpeling in het grondwater, waardoor gebruik er voor dier en mens onmogelijk, ja zelfs gevaarlijk is. Namens de inwoners van Zelzate en Ertvelde vraag ik u : stop de gemakkelijkste oplossing en sla enkel de weg in van de alternatieve verwerking van slib. De milieudruk op Zelzate en omgeving is al hoog genoeg.

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's, laat mij toe te besluiten met nog een voorstel, een vraag en een bedenking los van de vorige problematiek. De begroting voorziet in de cofinanciering van het milieucharter. Dit lovenswaardig initiatief van de Oost-Vlaamse Kamer van Koophandel, waarvoor de provincie ook 1 000 000 BEF inschrijft in de begroting 2002 kunnen wij alleen maar toejuichen. Het is een schitterend voorbeeld van een cofinanciering tussen bedrijven, het Vlaamse gewest en de provincie. Het milieucharter beoogt bedrijven samen te brengen die op vrijwillige basis 10 essentiële doelstellingen onderschrijven en bereid zijn op jaarbasis maatregelen te treffen om minstens drie ervan te verbeteren.

Wat echter mijns inziens ontbreekt is elke aandacht op de vervoersproblematiek. Kan de provincie niet een initiatief nemen om meer aandacht te geven aan de hele vervoersproblematiek ? Iedereen is het er roerend over eens dat de wegen meer dan overvol zijn. Lange files, veel energieverlies en zelfs verkeersagressie zijn er het gevolg van.

Wij zouden met de provincie kunnen stimuleren dat er, wat het goederentransport betreft meer gebruik gemaakt wordt van de binnenvaart bijvoorbeeld of de trein. Voor het personeel zouden wij bedrijfsvervoersplannen kunnen stimuleren en betoelagen. Ik geef het maar mee als bedenking. Uiteraard moet de deputatie zich daar nu niet over uitspreken. Een discussie in de bevoegde commissie naar aanleiding van een volgende begroting zou ik over dit voorstel bijzonder op prijs stellen.

Mijn vraag, Mijnheer de Gedeputeerde, betreft de verdere ontwikkeling van het dossier Kloosterbos te Wachtebeke. Vorig jaar heb ik in de raad, naar aanleiding van de begroting 2001, voorgesteld dat de provincie stappen zou ondernemen om over te gaan tot de aankoop van het Kloosterbos op de grens met Wachtebeke en Zelzate.

DEBATTEN

Mijn vraag en bedoeling was van dit bos een echte groene long te maken voor de inwoners van de kanaalzone. Passieve recreatie, een loopparcours, een fit-o-meter, een parcours voor mountainbike waren enkele voorstellen, gekoppeld aan een verantwoord beheer van het bos volgens het bosdecreet. De toenmalige gedeputeerde, nu echter burgemeester van Geraardsbergen, was het idee niet ongenegen. Graag vernam ik dan ook de stand van zaken in dit dossier. Zijn er contacten met de huidige eigenaars ? Heeft de deputatie de intentie dit project te verwezenlijken ?

Ten slotte, Beste Collega's, wil ik eindigen met een bedenking over ons provinciaal laboratorium. Oudere collega's zullen zich misschien mijn tussenkomsten herinneren in de jaren '80 over het toenmalig provinciaal laboratorium op de Godshuizenlaan te Gent. Het laboratorium was er erbarmelijk gehuisvest. Een nieuw laboratorium drong zich op. Uiteindelijk kreeg mijn vraag gehoor en het was wijlen gedeputeerde De Mol die onze nieuwe huisvesting op de Krijgslaan mocht openen.

Nu, zoveel jaren later, is het laboratorium te klein geworden en - is het misschien een speling van het lot ? - komt er een nieuw laboratorium op de Godshuizenlaan. Terug van weggeweest, zou ik durven zeggen.

Uiteraard gaat mijn bekommernis niet daarover. Waar het laboratorium gevestigd is, is bijzaak. Belangrijker is dat het provinciaal laboratorium behouden blijft en verdere kansen krijgt. Het laboratorium heeft reeds in meer dan één dossier zijn degelijkheid bewezen. Het is een vaste waarde in de ondersteuning van milieuproblemen bijvoorbeeld die zich in kleinere gemeenten voordoen. Maar meer nog is het een vrij, onafhankelijk laboratorium.

Ik ben ervan overtuigd dat in het landschap van de vele erkende private laboratoria die ook onze provincie kent, een onafhankelijk, vrij laboratorium, degelijk uitgerust en bemand met een deskundige bezetting zeker op zijn plaats is. Ik wil dan namens de SP-fractie de deputatie en in het bijzonder de gedeputeerde voor Leefmilieu al onze steun toezeggen bij de verdere uitbouw en ondersteuning van het provinciaal laboratorium.

Dank u.

P. 320 : ALGEMENE TUSSENKOMST OVER HET GEVOERDE BELEID OP PROVINCIAAL NIVEAU TEGEN DIVERSE VORMEN VAN LAWAAIHINDER

De heer Maes

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Naast water en lucht is ook de zorg voor het akoestisch klimaat in onze leefomgeving belangrijk. De jaren '60 brachten in Vlaanderen een vernieuwde economische ontwikkeling en expansie op gang. Ook in onze provincie greep er een belangrijke toename van industrialisatie plaats, waarvan de Gentse kanaalzone – ze is daarjuist uitvoerig beschreven - en de Linker Scheldeoever als twee grote voorbeelden kunnen genoemd worden. Daarnaast nam ook de industriële ontwikkeling rond de meeste stedelijke kernen in Oost-Vlaanderen toe. Samen met deze industriële ontwikkeling kende ook de vrijetijdsbesteding waaronder ook vrij luidruchtige recreatie een evolutie. Ten slotte bracht het verhoogde activiteitenpatroon van de mens, zowel beroepsmatig als in de vrije tijd ook een verhoogde verkeersactiviteit met zich mee.

In het laatste Milieu- en Natuurrapport Vlaanderen, MIRA-S2000-rapport, wordt in het scenario dat enkel rekening houdt met het vastgelegde milieubeleid sinds 1990, voor het jaar 2000 aangegeven dat iets meer dan 20 % van de totale Vlaamse bevolking ernstig gehinderd is door verkeerslawaai en bijna 30 % door het totaal van alle onderzochte geluidsbronnen : verkeer, industrie, recreatie, enz.

Deze cijfers zijn vrij indrukwekkend als men tevens ook bedenkt dat uit diverse recente studies hoe langer hoe meer blijkt dat lawaai een manifest negatieve invloed heeft op de menselijke gezondheid.

Graag wens ik te vernemen welk beleid het provinciebestuur en de bevoegde gedeputeerde terzake zal voeren.

Dank u.

P. 325 : TOELAGE AAN VZW RATTENBESTRIJDING OOST-VLAANDEREN (RATO) : VRAAG NAAR EEN PROVINCIAAL INITIATIEF I.V.M. EEN BROCHURE "PREDATOREN VERSUS MUSKUSRAT, BRUINE RAT EN ZWARTE RAT"

De heer Lockefeer

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Ik zie collega Abbeloos al naar mij glimlachend kijken van "daar is hij weer met zijn ratten". En inderdaad, het is de vierde keer op rij dat ik u daar even wil over onderhouden. Maar niet lang.

Een eerste keer heb ik het gedaan op 8 december 1994. Dat is ongeveer zeven jaar geleden. Nochtans had ik mij voorgenomen dat ik er geen woord meer zou over zeggen, al nemen ze in tienvoud toe. Maar een krantenartikel verschenen tijdens de vakantie – juli/augustus – zet me echter aan om er nog even over tussen te komen.

De titel van dat artikel is : "Hadden ze de Waaslandwolf maar niet weggejaagd." Ik dacht : "Dat moet ik zeker lezen." Ik wil u ook een stukje tekst citeren en u zult onmiddellijk begrijpen waarom ik er toch nog eens een vierde keer over tussenkom. Ik citeer : "Het mooie zomerweer lokte de voorbije weken", en nu moet u goed luisteren, "honderdduizenden bruine ratten naar het Wase platteland waar ze hele maïsackers afvraten." Nu kan ik mij niet voorstellen dat het er honderdduizenden zijn. Misschien is het wat overdreven. Ik wil u het volledige artikel zeker niet voorlezen, maar wel een aantal passages daaruit. De vraag die wordt gesteld door de journalist is : "Op welke ethische manier kunnen de Waaslanders" – dat zijn wij dus – "afrekenen met die bruine ratten ?" Men geeft daar een aantal voorbeelden, met name : "Landbouwers die geteisterd worden door horden bruine ratten kunnen ook vossenmelk kopen." Ik dacht : daar moet ik iets meer over weten. Nu blijkt dus dat vossenmelk de feromonen van vossen bevat waardoor ratten onmiddellijk op de vlucht slaan. En dan komt het. "Ook van sporen van bunzing, hermelijn, fret, wezel, enz. houden ze helemaal niet." Volgens veldbiologen is de enige reden waarom wij op dit ogenblik geconfronteerd worden met een abnormaal hoog cijfer van deze ratten gewoon de verstoring van het ecosysteem.

Ik pleit er al jaren voor dat de provincie in samenwerking met de gemeenten eens een brochure zou uitgeven en verspreiden onder de burger waaruit blijkt dat predatoren een zeer belangrijke rol kunnen spelen, maar ook spelen. En ik wil eindigen met een kleine anekdote.

In één van onze grote reservaten in onze provincie stelde men drie jaar geleden vast dat er geen muskusratten aanwezig waren, en ook geen bruine en geen zwarte ratten meer. Dat was een zeer eigenaardige vaststelling, want tot voor drie jaar ving men in dat reservaat gemiddeld 200 tot 400 muskusratten, dit tot men verleden jaar, merkwaardig, nog een vossenburcht ontdekte in dat reservaat en waaruit bleek dat de vos één van de grootste predatoren is van de bruine rat, de zwarte rat, maar ook van de muskusrat.

Nu bleek het niet alleen daar zo te zijn, maar in het grote reservaat van de dierentuin, met name De Zegge in de Kempen, heeft men al tientallen jaren absoluut geen last van dergelijk gedierte. Dit om nog maar eens aan te tonen dat ook de vos een zeer belangrijke predator is en niet alleen maar moet afgeschoten worden, zoals men in het jagerslatijn nog altijd probeert te promoten.

Dus ik zal mij richten tot de desbetreffende gedeputeerde. Het is mijn allerlaatste hulpgeroep om eens een heel eenvoudige, goedkope, op kringlooppapier gedrukte brochure uit te geven, dit in samenwerking met de gemeente. Ik denk dat wij ons steentje op dat vlak wel zullen kunnen bijdragen.

Dank u.

P. 325 : ONDERSTEUNING KLEINE LANDSCHAPSELEMENTEN (KLE'S) : BEDENKINGEN BIJ HET VERDWIJNEN VAN HET CULTUURLANDSCHAP

De heer Lockefeer

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Ons landschap verdient beter ! Gammaschuttingen, bedrijventerreinen en woningbouw bedreigen de verschillende karakteristieke cultuurlandschappen in onze provincie. Cultuurlandschappen vormen – of we het willen of niet - de achtertuin van vele Oost-Vlamingen. In onze hectische, marktgerichte samenleving zijn collectieve belangen het kind van de rekening geworden. Iedereen is er verantwoordelijk voor, dus niemand !

DEBATTEN

Vandaag is er nog zo een collectief goed dat we allemaal wel een warm hart toedragen, maar intussen dreigt te worden vervalmen tussen economische expansie en het "ieder voor zich", met name het cultuurlandschap : de combinatie van ruimte en rust, van werken en genieten, van natuur en openheid. Het cultuurlandschap is door menselijk handelen ontstaan, door de wisselwerking tussen "spontane" natuur en grondgebonden landbouw. Maar van de functies die het landschap vroeger voor de landbouw had – zoals perceelrandafscheidings, geriefhoutbosjes en waterbeheersing – zijn er vele verloren gegaan in de moderne agrarische bedrijfsvoering.

Vandaag waarderen we als samenleving andere aspecten van het landschap : de ruimte, de stilte, de afwisseling van open en besloten en de cultuurhistorie. Maar het cultuurlandschap dreigt sluipenderwijs teloor te gaan. Enerzijds door woningbouw, bedrijventerreinen en infrastructuur, die grote happen uit het landschap halen. Anderzijds door een verrommeling van het landschap omdat van langsom meer niet-agrarische activiteiten plaatsvinden. U hoeft maar even op stap te gaan in uw eigen omgeving en het hoeft geen verder tekeningetje. Het landschap wordt bovendien geofferd zolang het geen expliciete waarde heeft, economisch uitgedrukt. In de land- en tuinbouw is de druk op de kostprijs groot en het landschap kost in dit perspectief alleen maar tijd en geld. Van generlei waarde dus !

Het is dus de hoogste tijd om ook voor het cultuurlandschap de collectieve verantwoordelijkheid op te nemen. Landschap moet in het gevecht om de ruimte kunnen concurreren met de economische hoofdrolspelers, met name woningbouw, industrieterreinen en infrastructuur. Landschapsbeheer moeten we gaan zien als een dienst die beheerders aan de samenleving leveren en waarvoor een passende verloning moet komen. Alleen zo wordt het beheren van landschap een economische activiteit die de plattelandseconomie ten goede komt.

Dit inzicht dringt in Vlaanderen, maar zeker in onze provincie, maar langzaam door. We willen wel meer aandacht aan het agrarisch cultuurlandschap besteden en we willen het wel een opknopbeurt geven, maar de aarzeling – of moet ik het onvermogen noemen ? – is zo groot dat het begrip "landschappelijke waarden" in ons provinciaal beleid "zoek" is. De tijd dringt echter. Meer nog, wij kunnen bijna van een landschappelijke ramp spreken. De meeste collega's in dit halfroond zullen dit met mij in stilte beamen. Regionale landschappen zijn een bemoedigende aanzet en plaatselijke opknopbeurten zijn belangrijk, maar er is veel meer inspanning nodig, ook op provinciaal niveau.

Onze provincie kent nog altijd waardevolle relictten van cultuurlandschappen : waardevol ook omdat ze de achtertuin vormen van honderdduizenden Vlamingen. En die achtertuin is wel degelijk de leefwereld van vele mensen. Daarom vind ik dat de provincie met betrekking tot deze problematiek een initiatief zou moeten nemen gedragen door twee belangrijke pijlers :

1. in waardevolle cultuurlandschappen zou men alle grondgebonden boeren een reële vergoeding moeten geven voor het landschapsbeheer dat zij verrichten ;
2. daarnaast zou men er moeten naar streven dat het landschap toegankelijker wordt. Net zoals in het Verenigd Koninkrijk zou men een breed netwerk van voet- en fietspaden doorheen het landschap moeten trekken, ook over en langs boerderijen, zodat de burger het cultuurlandschap van dichtbij kan beleven.

Uiteraard zijn hiervoor middelen nodig. Groene ruimte, natuur en recreatie dienen volgens mij meer op elkaar afgestemd te worden. Zij kunnen niet meer los van elkaar gezien worden. Al met al vergt het landschap in onze provincie dus een nieuwe forse investering vanwege het provinciaal beleid. Het gaat hem dus in wezen om "prioriteiten". Naast het recht op onderwijs, zorg en veiligheid moet er ook ruimte zijn voor het recht op genieten van rust in natuur en landschap, vooral in eigen omgeving. En om dat recht voor de burger te waarborgen, moeten de beheerders van het landschap daartoe worden uitgedaagd. Er is dus nog heel wat werk aan de winkel voor onze beleidsmensen.

Dank u.

De heer gedeputeerde Vercamer

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Wat de laatste tussenkomst van collega Lockefeer betreft spijt het mij dat ik zijn concrete voorstellen niet heb kunnen nalezen, maar ik kan daar kort op antwoorden. Ik zou kunnen zeggen : "Mijnheer Lockefeer, wij zitten op dezelfde lijn. U hoeft er maar de beleidsverklaring op na te lezen." Ik denk dat wij in dezelfde zin een aantal aanzetten gegeven hebben.

Ik heb deze middag bijvoorbeeld vlug nog even het tijdschrift van de provincie Brabant, in Nederland, doorgenomen en daar staat het ook heel mooi geformuleerd : "Gedacht moet worden aan het realiseren van fijnmazige netwerken van landschapselementen, natuurlijke oevers, poelen, brede bermen, kleine bospercelen, wandelpaden. De ontwikkeling en de uitvoering van deze plannen wordt in nauw overleg met de agrariërs in de beoogde gebieden aangepakt. Ook in het beheer zullen de boeren de hoofdrol gaan spelen. Het betekent een verbreding van de agrarische bedrijfsvoering en een nieuwe inkomensbron".

Ik denk dat we inderdaad partners kunnen zijn.

De tijd dat natuur, landschapsbeheer en landbouw tegenover elkaar stonden is gelukkig stilaan aan het wegebben. Ik zou ook kunnen verwijzen naar de tussenkomsten van vorige jaren, zowel van u, van andere collega's als vanuit de deputatie. Ik denk dat we nooit gepoogd hebben de tegenstellingen op de spits te drijven. Integendeel.

Ik denk dat wij partners kunnen zijn om aan een aantal nieuwe, dwingende maatschappelijke behoeften tegemoet te komen. Boeren, agrariërs beschikken over de knowhow, de kennis, de terreinervaring en vaak ook over het materiaal om daaraan mee te werken. Ze zijn daar perfect toe in staat. Er zijn een paar kleine aanzetten in onze begroting te vinden :

- wij werken samen met de 8e directie rond een paar projecten perceelrandbeheer, oeverbeheer, noem maar op ;
- we hebben een paar projectjes om erosie tegen te gaan ;
- we hebben heel wat ervaring rond erfbeplanting, waar we reeds jaren rond werken, dat we proberen aan te pakken met meerdere bedrijven samen ;
- er wordt deskundig advies uitgebracht ;
- er is een subsidiereglement ;
- er is de prijs voor landschapsintegratie ;
- er is heel de evolutie, via de VLM, over de oude ruilverkaveling naar ruilverkaveling nieuwe stijl en vandaag naar landschapsinrichting en naar landinrichting.

Ik denk dat dat positieve elementen zijn. Wij hebben daar vanuit de provincie reeds vele jaren kleine aanzetten proberen geven. Ik denk dat we dat beleid zullen moeten intensifiëren. Maar wie a zegt moet b zeggen.

Maar – en dat is misschien een element voor het kerntakendebat – wie moet daar wat in doen ? We komen daar misschien nog op terug. Wie moet die financiële middelen inzetten ? Als de samenleving die zaken belangrijk vindt dan moet daar een vergoeding tegenover staan. Wie werkt, moet beloond worden. Dat is een goede regel. Ik denk dat boeren, en vooral jonge boeren, gemotiveerd zijn om daaraan mee te werken en dat ze inderdaad ook goed weten dat het niet alleen het imago van land- en tuinbouw in Vlaanderen ten goede komt, maar dat het ook een maatschappelijke doelstelling is waar boeren kunnen aan meewerken.

Subsidiëring kleine landschapselementen.

Er is een goede samenwerking hier in huis tussen de 8e directie en dienst 102. Wij hebben daar de voorbije acht tot negen jaar een traditie in opgebouwd. Er zijn goede elementen. We hebben daar ook veel uit geleerd. Maar dat is ook een beetje het punt van de discussie. Wat is een rechtvaardige vergoeding ? Wat is een eerlijk loon voor eerlijk werk ? Er is nog veel werk te doen, maar ik denk dat het goed is dat de aanzetten ook in deze provincie gegeven zijn dienaangaande en dat we die weg verder moeten bewandelen.

We zitten dus wat dat betreft op dezelfde lijn en als dat uw laatste tussenkomst is, zal dat mijn laatste antwoord zijn. Het is wel goed dat we elkaar eindelijk hebben leren verstaan, Collega. Dat geldt ook voor mij. Ik neem ook een deel van die uitspraak op mij.

Wat de predatoren betreft en de muskusrattenbestrijding zitten we wel met een probleem.

Er is een wettelijke opdracht tot bestrijding van de muskusrat - ik heb u dat vroeger ook al gezegd – langs de waterlopen van eerste categorie voor het Vlaams gewest, langs de waterlopen van tweede categorie voor de provincie en langs de waterlopen van derde categorie voor de gemeenten. Oost- en West-Vlaanderen zijn daarbij bijzondere provincies omdat wij het meest aantal kilometer waterlopen hebben.

DEBATTEN

Ik heb uw vraag ook overgemaakt aan onze dienst 102 en die zegt mij : "Kijk, wij willen toch op twee elementen wijzen, Mijnheer de Gedeputeerde. Ten eerste zijn wij bezig met een opleidingsmodule voor muskusrattenbestrijders. Ik stel er mij persoonlijk borg voor dat wij ook de discussie over de predatoren daarbij zullen betrekken. Ten tweede hebben wij op dit ogenblik voldoende didactisch materiaal en voldoende ervaring opgedaan om een nieuwe brochure op te stellen en ruim te verspreiden, want de bestaande is reeds enige jaren oud". U kent mijn uitspraak : katholiek maar niet fanatiek.

Wij zullen met het inzenden van predatoren alleen allicht niet kunnen om aan onze wettelijke opdracht te voldoen, maar het is wel zo dat het een element is dat we mee in de discussie moeten betrekken. We zullen daar waar het mogelijk is aandacht laten aan geven. Ik schrijf die brochures niet zelf. Ik kan alleen mee in de gaten houden dat het een element is dat mee zal betrokken worden in de nieuwe folders die er verspreid worden.

De bruine rat is een specifieke discussie. We hebben daar geen officiële opdracht in. Waarschijnlijk zal de journalist van dienst niet zozeer als journalist opgetreden zijn, maar zich wat dichterlijke vrijheden gepermitterd hebben, want honderdduizenden bruine ratten Ik weet wel dat het in sommige gemeenten een probleem is, maar de bruine rat is een beestje dat normaliter door de burgers moet verdelgd worden. Maar u weet hoe mensen de laatste 20 tot 30 jaar gaan kijken zijn naar muizen en ratten. Vroeger maakte dat deel uit van het leven op de buiten, vandaag heeft men daar schrik van. We leven een beetje in een samenleving die zegt dat de overheid het allemaal moet doen. Als mensen een bruine rat gezien hebben, telefoneren ze naar de technische dienst van de gemeente en zij moeten dat dan onmiddellijk in orde brengen. Zo functioneren de dingen ook niet. Er zijn rechten en er zijn plichten. We moeten daar een beetje een evenwicht in vinden. De vzw Rato doet vandaag een aantal oefeningen via contacten met gemeenten om ook de bruine rat aan te pakken. Onze ervaring leert ons dat het een quasi onbetaalbare zaak wordt, maar we oefenen een beetje verder. We zullen daar een prijs moeten op plaatsen.

Geresumeerd. De bruine rat is geen echt wettelijke opdracht voor de overheid. Het is trouwens een totaal ander soort diertje dan de muskusratten. Wat muskusratten betreft en het mogelijks inzetten van predatoren is dat een element waar we in onze volgende publicaties en overlegmomenten voldoende aandacht zullen aan besteden.

Dank u.

De heer Lockefeer

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Uiteraard onderschrijf ik Rato in zijn geheel. Dat trek ik niet in twijfel. Mijn intentie is alleen de bevolking erop te wijzen dat predatoren heel belangrijk zijn. Wij moeten geen predatoren gaan uitzetten, want dat kunnen we niet. Ik wil er alleen op wijzen dat zij belangrijk zijn via de gemeenten. Nog al te vaak hoort men de uitdrukking : "Ik heb vannacht een bunzing gevangen. We zullen hem eens opzetten en op de schouw zetten". Ik bedoel daarmee dat de mensen niet weten hoe belangrijk zij zijn binnen het ecologisch systeem.

Dank u.

De heer gedeputeerde De Buck

Mijnheer de Voorzitter,

Een deel van de tussenkomst van collega De Vilder ging over het ROM-project en ik zou graag nu op dat gedeelte van zijn tussenkomst antwoorden. Collega, wij zijn met het ROM-project nu dichter bij de noodzakelijke uitvoering van onze plannen. Er wordt door de ROM-stuurgroep, waarin ons bestuur de drijvende kracht is, goed werk geleverd. De raadsleden die de werkzaamheden in de commissie hebben gevolgd, kunnen hiervan getuigen. Dit is uiteraard niet voldoende tenzij we hier ook verder uitvoerig verslag blijven uitbrengen in deze raad. Het is zeker onze bedoeling, zoals u suggereert, om zowel in de commissie als in de raad verder die zaken ten gronde te blijven opvolgen.

Om nu concreet bij de zaak te komen. Op dit ogenblik ligt het plan voor de kanaalzone, dat wij het Strategisch Plan noemen, in uitvoering van het havendecreet bij alle partners voor advies voor. Het kende al meerdere besprekingen in de verschillende commissies van de stad Gent, van de gemeenten Zelzate en Evergem, maar ook in onze commissie. We hebben hierrond afgesproken dat wij, na bundeling en verwerking van alle opmerkingen, het plan in deze raad wellicht in november ter goedkeuring zullen kunnen voorleggen.

De raad zal dan toch wel enkele fundamentele keuzes moeten maken, zo onder andere rond het financiële aandeel dat wij als provincie in het uitvoeringsplan wensen te nemen. Ik zal hierop vandaag niet verder ingaan omdat de vraagstelling van het raadslid hier nog geen betrekking op had, maar dat is een probleem dat op ons afkomt. Naast het engagement bij de planning en de voorbereiding zal ons ook een financieel engagement in de uitvoering worden gevraagd.

Ik kan uiteraard de redenering van de collega volgen wanneer hij het heeft over de noodzaak tot sociale begeleiding van de bewoners die nu in het paarse (in de planologische zin van de betekenis) gebied van de kanaalzone woonachtig zijn, maar niet in aanmerking kunnen komen voor infrastructurele onteigeningen. Het raadslid heeft enkele van die plaatsen genoemd. Er zijn er uiteraard nog andere verspreid in het gehele kanaalzonegebied. Het sociaal begeleiden van deze mensen – en er zijn er heel wat die hun huidige woonplaats willen verlaten, en dit telkens om de gekende leefbaarheidsredenen en met een element van vrijwilligheid – alsook het voorzien van de nodige financiële middelen wordt nu door een ROM-stuurgroep uitgewerkt tot wat we intussen het "structuurfonds" zullen gaan noemen. Dit structuurfonds wordt een dringende zaak, maar dat kan er pas komen eens dat SRO erkend is in zijn samenstelling door de minister. Een structuurfonds dat in hoofdzaak zal moeten worden gespijzigd vanuit de Vlaamse regering.

In hoofdlijnen beogen we met dit structuurfonds volgende doelstellingen :

- het ter beschikking stellen van de nodige financiële middelen om over te gaan tot de aankoop van die woningen die door bewoners van het paarse gebied, op basis van vrijwilligheid, worden aangeboden. Ik kan u meedelen dat op basis daarvan we nu bezig zijn met een lijst van woonlinten op te maken en dat het havenbedrijf van Gent reeds meerdere aanvragen tot aankoop op basis van vrijwilligheid ontving ;
- acties ontwikkelen om de woonkwaliteit in de leefbare woonkernen te verbeteren. De inrichting van de zogenaamde koppelingsgebieden is daar een onderdeel van ;
- een ander belangrijk aspect is mee helpen vinden van nieuwe woongelegenheden voor die personen die erom vragen. U hebt terecht gewezen op dat probleem in uw tussenkomst.

Het is evident dat het hier uitsluitend de verwerving van die woonpanden in het paarse gebied betreft die niet gevat zijn door een regulier onteigeningsplan ten behoeve van bijvoorbeeld een infrastructuur, daar gelden de normaal voorziene rechtsregels die van toepassing zijn via een onteigeningsbesluit.

Voor ons structuurfonds gelden integendeel andere regels. Het moet gaan over vrijwillige verwerving (op initiatief van de betrokkene zelf) ; we streven naar geleidelijkheid (het wordt wellicht een 10-jaren-programma) en we willen een billijke en rechtvaardige prijs betalen voor het aangeboden pand. We zullen een nieuwe vennootschap oprichten die de verworven gronden beheert in afwachting van hun aanwending voor industriële doeleinden.

Het is evident dat wij dergelijke ambitieuze doelstelling niet alleen aankunnen, het gaat hier overigens over de uitvoering van Vlaams beleid, in een poort van Vlaanderen, een beleid dat wordt gevoerd in een ROM-partnership waarin het Vlaamse gewest, de gemeenten en de stad maar vooral ook het havenbedrijf hun verantwoordelijkheid moeten kunnen opnemen.

Een en ander wordt nu, in nauw overleg met de Vlaamse overheid en de lokale partners, voorbereid. Bij alle partners leeft de wil om dit project tot een goed einde te brengen. Iedereen en vooral ook de Vlaamse partners hebben de vaste wil om dit structuurfonds te laten slagen. We wachten tot dat SRO van start kan gaan om dan via dat structuurfonds het uitvoeringsorgaan te creëren, maar daarvoor wordt op dit ogenblik ook de juridische basis vastgelegd. We willen zeker niet terechtkomen in toestanden zoals we ze op een andere plaats in Oost-Vlaanderen hebben meegemaakt, maar precies op deze toestanden anticiperen. We hopen met onze oefeningen klaar te zijn tegen medio 2002. Dit zal net voldoende tijd zijn om te kunnen ingaan op de eerste noden die zich nu al onder andere door nieuw geplande knooppunten van de R4 aan het aandienen zijn.

DEBATTEN

Uiteraard zal deze raad op de hoogte worden gehouden van de evolutie van dit ambitieuze dossier dat wij, samen met de lokale en Vlaamse partners onder de coördinatie van de gouverneur, aan het ontwikkelen zijn. Wij zullen dit alvast doen in de maand november bij de bespreking van het Strategisch Plan.

Ik dank u.

De heer gedeputeerde De Langhe

Mijnheer de Voorzitter,

Ik zou eerst willen antwoorden op de vragen gesteld door collega Stevenheydens.

Collega, u weet dat wij het milieubeleidsplan op 13 juni in deze raad hebben goedgekeurd. Waarom dat pas op 13 juni is gebeurd, hebben wij reeds uitgelegd op het ogenblik dat het programma of het milieubeleidsplan u werd voorgelegd. Momenteel wordt door de dienst Planning en Natuurbehoud hard gewerkt aan het milieujaarprogramma. Dit programma is zeer belangrijk voor de uitvoering van het milieubeleidsplan dat hier op 13 juni jongstleden werd goedgekeurd. Dit milieujaarprogramma, dat wordt opgemaakt voor 2001 én voor 2002, geeft per actie de stand van zaken weer, de planning voor de komende jaren en de nodige budgettaire middelen. Het is de bedoeling, ik geloof dat u het zelf hebt aangehaald, dit milieujaarprogramma aan deze raad van 14 november voor te leggen.

Bij de opmaak van de begroting voor 2002 werd in de mate van het mogelijke rekening gehouden met de budgetten vermeld in het milieujaarprogramma. Dit laat zich merken in een lichte stijging van de voorziene budgetten voor enkele begrotingsartikels. De begrotingsvoorstellen van de administratie werden reeds in de maand mei aan de deputatie voorgelegd en het is de deputatie die in haar overleg de begroting moet samenstellen. Dat is reeds in de vorige raadszitting te pas gekomen. Het toezicht op de provinciebegroting is anders dan een algemeen toezicht wat voor de gemeente betreft. Ik heb gezegd dat wij in de mate van het mogelijke in het milieujaarprogramma, waarover wij zullen overleggen in de volgende raadszitting, met de opdrachten zullen rekening houden, wat vermeld is in ons milieubeleidsplan.

U hebt gezegd dat het een stijging van ongeveer 5 % was en dat is juist. Ook is het zo dat niet alle acties vermeld in het milieujaarprogramma extra geld kosten. Een aantal van deze acties zijn terug te brengen tot het reguliere beleid en zitten derhalve reeds vervat in de reguliere begroting (bijvoorbeeld actie beleid voor de aanpak van vervuilde waterbodems binnen het bestaande budget voor het onderhoud van waterlopen).

Anderzijds zijn er ook acties aangemeld die geen geld behoeven : bijvoorbeeld het opstarten van een overleg tussen verschillende partners om iets te bereiken, of het opstellen van een modelpolitieverordening voor sluikestorten, bijstand verzekeren bij het gemeentelijk milieu- en natuurbeleid, Dat zijn allemaal acties die geen geld kosten.

Wij gaan in de mate van het mogelijke en bijna voor 90 % van de vooropgezette acties in ons komende milieujaarplanning kunnen opnemen. Rekening houdend met sommige acties die in een stroomversnelling kunnen komen, acties die na onderzoek moeilijk uit te voeren zijn, die moeten daar ook proberen ingepast te worden, de ene onmiddellijk na de andere op latere termijn. Ook concreet naar uitvoering toe is dat niet onbelangrijk.

Uw tussenkomst in verband met de afvalverwerking is inderdaad niet onbelangrijk want in dit milieubeleidsplan is de oprichting van een provinciaal overlegplatform voorzien. Het is de bedoeling dat wij de intercommunales die zich bezighouden met afval samenbrengen en dat wij ze beter op één lijn zouden kunnen afstemmen. Het is duidelijk dat op dit ogenblik de verschillende intercommunales voor afvalverwerking niet altijd op dezelfde lijn zitten. Dat overlegplatform zal als voornaamste en als eerste opdracht hebben om te trachten te zorgen dat zij op één lijn worden geplaatst. Het platform zou ook nieuwe structuren kunnen onderzoeken om de afvalstromen in onze provincie beter te verwerken. Per thema (preventie, recuperatie, verwerking) kunnen binnen dit overlegplatform werkgroepen worden opgericht.

Het provinciaal afvalbeleid richt zich in de eerste plaats op hergebruik en preventie (cfr. Provinciaal Milieubeleidsplan). Denk hierbij aan de acties rond de ondersteuning van de kringloopcentra, de oprichting van een afvalpreventiecel (die is er op dit ogenblik), het stimuleren van afvalpreventie in scholen,

Inzake afvalverwerking bestaat de mogelijkheid tot participatie in een afvalintercommunale of andere rechtsvorm. Dit is echter afhankelijk van de evolutie inzake de verdeling van de kerntaken rond afvalbeleid. Na de afbakening van de kerntaken door het Vlaams Gewest zal in overleg met de intercommunales (cfr. provinciaal afvaloverlegplatform) de opportuniteit van participatie worden nagegaan.

U weet wellicht dat een nieuw milieuconvenant Vlaamse overheid-provincies, Vlaamse overheid-gemeenten moet worden ondertekend. Met ingang van 1 januari 2002 gaat men dat samenwerkingsverbanden noemen. Verleden week zijn de vijf gedeputeerden van Milieu in Brussel samengekomen met de bevoegde minister van Leefmilieu mevrouw Dua. Wij zijn van oordeel dat wij naar twee specifieke doelgroepen, water en afval, als provincie veel te weinig zouden aan bod komen, veel te weinig medezeggenschap in de nieuwe samenwerkingsakkoorden hebben. Wij zijn er niet mee akkoord en op dat vlak hebben wij ook gezegd dat het eigenlijk niet goed zou zijn dat wij nu via samenwerkingsakkoorden bepaalde voorstellen zouden ondertekenen waardoor eigenlijk naar de discussies binnen de kerntaken zou kunnen gezegd worden : "Je bent er al mee akkoord, want je hebt hier een samenwerkingsverband ondertekend". We zien hoe het verder evolueert met minister Dua. Wij willen aantonen dat wij zeker het afvalbeleid en de verbindingen met de intercommunales heel belangrijk vinden.

De tussenkomt van collega De Vilder.

Collega, gedeputeerde De Buck heeft reeds uitleg gegeven over het ROM-project.

Wat mij betreft, is vooral de problematiek rond het slibstort Callemansputte. Collega heeft daar verleden jaar reeds naar verwezen. Er was gesteld dat een nieuwe milieuvergunningaanvraag zou worden ingediend. Tot op heden werd geen nieuwe milieuvergunningaanvraag bij de bestendige deputatie ingediend. Misschien kan ik ook de collega's even verwijzen naar een nieuw besluit van de Vlaamse regering van 13 juli 2001 houdende de wijziging van Vlarem I en Vlarem II en in het bijzonder de wijziging van sectorale milieuvoorwaarden voor de stortplaatsen. Het komt erop neer dat de bestaande stortplaatsen de nodige aanpassingen zullen moeten treffen om te kunnen voldoen aan de Europese richtlijn van 26 april 1999 betreffende het storten van afvalstoffen. Hiertoe zullen de exploitanten van de stortplaatsen uiterlijk tegen 16 juli 2002 aan de bestendige deputatie een aanpassingsplan moeten voorleggen. Dit plan zal de bestendige deputatie op basis van de adviezen van OVAM, AMINAL-vergunningen en AMINAL-inspectie toelaten te oordelen of de exploitatie van de stortplaatsen kan worden verdergezet.

Bij de goedkeuring van het aanpassingsplan wordt de toestemming verleend voor de noodzakelijke werkzaamheden en de termijnen voor de uitvoering ervan. Deze termijn kan maximaal lopen tot 16 juli 2009. Indien geen aanpassingsplan wordt ingediend moet de stortplaats uiterlijk tegen 31 december 2005 worden gesloten. Dit geldt niet alleen voor de Callemansputte, maar voor elke stortplaats in Vlaanderen als ze niet aan de aanpassingsvoorwaarden voldoet.

Het is inderdaad juist dat het milieucharter, zeker naar de bedrijven toe, een succes kent en vooral op het ogenblik dat de Kamer van Koophandel van het gewest Gent het uitgebreid heeft naar al de Kamers van Koophandel van de provincie Oost-Vlaanderen. Het milieucharter heeft een dimensie voor gans de provincie Oost-Vlaanderen bekomen. In het milieucharter zijn een paar raakpunten, Collega, naar de mobiliteitsproblematiek, naar de alternatieven om de steenwegen te laten liggen en voor andere vervoermogelijkheden. Ik herinner mij dat ik het genoeg had deel uit te maken van de werkgroep die het milieucharter beoordeelde.

De transportproblematiek staat in het milieucharter, zoals Freddy De Vilder weet, niet echt centraal, maar komt in zijn milieudimensie wel aan bod als bedrijven in hun actieplannen werken rond voorkoming van luchtverontreiniging door transport of rond rationeel energieverbruik, ook rond het thema dat bij investeringen moet rekening gehouden worden met milieuaspecten kunnen de transportmiddelen aan bod komen (bijvoorbeeld aanvoer van afval per schip naar de verwerkingsinstallaties aan de Moervaart). Ik ben akkoord dat op het vlak van mobiliteit meer marginaal ligt.

Uw laatste deel gaat over een provinciaal labo. Ik ben tevreden dat u uw medewerking belooft en ik zal alles in het werk stellen dat ons provinciaal labo, dat zijn faam reeds heeft bekomen, verder moet uitgebouwd worden. Wij zijn gestart met het dossier en je hebt het bestek in de vorige zitting goedgekeurd. Wij gaan over tot de aanbesteding en later tot de bouw. Naar de kerntaken toe vind ik dat een labo geen kerntaak alsdusdanig is, maar een beleidsinstrument om juist het beleid mee te helpen tot stand te brengen, te ondersteunen naar het milieubeleid op het provinciale vlak, ook naar de ondersteuning van het gemeentelijk milieubeleid.

DEBATTEN

Zowel naar geluid, geur en andere toestanden is het duidelijk dat ons provinciaal labo, gelet op zijn deskundigheid, heel sterk wordt gewaardeerd, zelfs niet alleen in Oost-Vlaanderen, maar ook in andere provincies die over dergelijk labo niet beschikken en daarom menen wij dat dit labo of ons labo moet blijven bestaan als beleidsondersteunend element.

Tussenkoms van Collega De Vilder : Kloosterbos.

De stand van zaken is momenteel zo dat wij de schattingsprijs hebben gevraagd. U weet dat dat moet gebeuren door de bevoegde ontvanger van de registratie. Het is pas een paar weken geleden dat ik aangedrongen heb om daar werk van te maken en bij de bevoegde ontvanger van de registratie aan te dringen om zijn schatting naar de provincie op te sturen zodat wij effectief overgaan tot de procedure, tot de mogelijke aankoop.

Het ligt in de bedoeling, er is daarvoor 30 miljoen BEF op de begroting van 2001 voorzien, om het Kloosterbos aan te kopen. Ik hoop en we gaan er alles aan doen dat het op de begroting van 2001 nog kan gebeuren. Moesten er, door bepaalde omstandigheden, zijn die dat niet toelaten, is er ook wel in de begroting 2002 opnieuw 30 miljoen BEF voorzien, maar ik hoop dat wij het dossier, wat de aankoop betreft, kunnen afronden in 2001. Ook zal het bos aantrekkelijker worden gemaakt door bosvorming en ecologisch opgewaardeerd door de oorspronkelijke boomsoorten (berk, zomereik, enzoverder) terug te brengen. Hierdoor zal wat het nu is, namelijk een doorkijkbos, een veel meer gediversifieerde structuur krijgen. Ik hoop dat wij dat allemaal kunnen doen, maar eerst moeten we uiteraard eigenaar zijn.

De tussenkomst van Collega Luc Maes in verband met diverse vormen van lawaaihinder.

Hier speelt ons provinciaal labo een belangrijke rol.

Reeds geruime tijd voert de provincie Oost-Vlaanderen een beleid onderbouwd door een wetenschappelijk en juridisch gecoördineerde aanpak van milieuproblemen en in het bijzonder ook geluidshinderproblemen.

Het Provinciaal Centrum voor Milieuonderzoek is niet alleen werkzaam in de diverse milieusectoren zoals lucht, water, bodem en afval maar heeft ook een ruim takenpakket in de sector geluid.

Het provinciebestuur stelde zich daarom ook tot taak een beleid te voeren dat op provinciaal niveau de strijd aanbindt tegen diverse vormen van lawaaihinder.

Zo heeft actie 50 van het provinciaal milieubeleidsplan tot doel het verder onderzoeken van gebieden in Oost-Vlaanderen waar het nog echt stil kan zijn en het nemen van maatregelen om de kwaliteit ervan te bewaren en of te verbeteren.

Actie 51 van ons milieubeleidsplan voorziet ook in een onderzoek van bepaalde geluidshinderlijke inrichtingen die het akoestisch klimaat kunnen verstoren.

Ik denk dat ik op alle tussenkomsten heb geantwoord.

Collega Lockefeer : cultuurlandschappen.

Een aanvulling op wat de collega van Landbouw reeds had geantwoord.

Wat de collega misschien nog niet heeft vermeld, is dat er op Europees vlak recent een verordening tot stand is gekomen over de zogezegde plattelandsverordening en voor specialisten lees ik hier : "De verordening nummer EG1257/99 die bij ons recent werd vertaald in het veelbelovende plattelandsontwikkelingsprogramma (POP) genoemd".

In dit programma worden specifieke steunmaatregelen uitgewerkt waar de beroepslandbouwers gebruik kunnen van maken zoals onder meer de keuze voor het uitvoeren van beheerspakketten tegen vergoeding : onder andere bufferbeheer langs waterlopen, akkerrandenbeheer, weidevogelbeheer, beheer van kleine landschapselementen enz.

Het zijn die initiatieven die men kan omschrijven en dat past in een kader van agrarisch natuurbeheer en binnen onze provincie zijn twee pilootprojecten ondertussen gestart

- één door het Regionaal Landschap Vlaamse Ardennen ;
- één door de diensten Landbouw en Planning en Natuurbehoud van onze provinciale diensten.

Deze projecten hebben tot doel de nodige kennis en expertise op te doen en om dit uit te breiden naar andere prioritaire gebieden.

Tot daar, Mijnheer de Voorzitter, mijn antwoorden op de diverse tussenkomsten van de collega's.

De heer voorzitter

Dank u, Mijnheer de Gedeputeerde. Ik denk dat wij mogen afsluiten ?

De heer De Vilder

Mijnheer de Voorzitter, Beste Collega's,

Ik zou de beide gedeputeerden willen danken voor hun uitgebreid antwoord. Gedeputeerde De Langhe spreekt van de Europese richtlijnen, in de veronderstelling dat het aanpassingsplan door AWZ bij de deputatie is ingediend, want het moest toch voor/op 16 februari 2002 binnen zijn. Ik hoop dat u dat dossier verder opvolgt in de zin die ik heb gevraagd, namelijk het stoppen van een stort en het afdekken zoals reeds vele jaren is beloofd. Ik wil u meer dan van harte bedanken namens de inwoners van de kanaalzone dat je het pad van uw voorganger verder bewandelt en dat u ons wilt helpen met het bewaren van het zeer mooie Kloosterbos in het noorden van onze provincie.

De heer voorzitter

Ondervoorzitter Abbeloos zegt dat wij allen datzelfde pad verder trachten te bewandelen.

Ik denk dat op dit ogenblik dit hoofdstuk, behalve natuurbescherming en ruimtelijke ordening, naar het einde loopt.

Is er nog iemand die het woord vraagt ? Niemand.

De eerste ondervoorzitter, Paul Beeckman, die ik dank om mij vervangen te hebben, heeft mij al weer, en dit zal nog dikwijls gebeuren, gezegd : "Het schiet nogal snel op. We zouden nu de twee tussenkomsten van mevrouw Franssen en de heer Lockefer binnen natuurbescherming en dan nog de heer De Roo voor ruimtelijke ordening en na de antwoorden van de gedeputeerden meteen het onderwijzend debat kunnen beginnen".

NATUURBESCHERMING

P. 277 : SUBSIDIES VOOR DE AANKOOP VAN NATUURGEBIEDEN IN OOST-VLAANDEREN DOOR NATUUR-VERENIGINGEN : VOORSTEL OM DE SUBSIDIES UIT TE BREIDEN NAAR PRIVÉ-KOPERS EN -EIGENAARS VAN NATUURGEBIEDEN, OP VOORWAARDE DAT ZIJ BEREID ZIJN OM HUN (AANWEZIGE) BOSSEN TE CERTIFICEREN VOLGENS HET FSC-SYSTEEM

Mevrouw Franssen

Waarde Voorzitter, Waarde Collega's,

Talrijke grote internationale conferenties werden reeds gewijd aan de problemen waar de bossen overal ter wereld mee te kampen hebben. Het aantal conferenties bleek duidelijk niet recht evenredig te zijn met het resultaat dat op het terrein werd geboekt. Het volstaat niet om als westerling bij hoog en laag het verdwijnen van de tropische regenwouden aan te klagen, ook de gezondheidstoestand en de biodiversiteit van onze eigen bossen gaat nog steeds achteruit. Het is daarom onze taak om ons "bospatrimonium" te vrijwaren in haar duurzaamheid. Niet alleen door zelf het goede voorbeeld te geven, maar ook door te sensibiliseren en indien noodzakelijk, een gericht subsidiebeleid inzake duurzaam bosbeheer uit te werken.

Ik citeer de nieuwsbrief van mei 2001 van de Vereniging van de Vlaamse Provincies : "Het FSC-keurmerk van de Internationale Raad van Duurzaam Bosbeheer is het enige echt onafhankelijke en geloofwaardige initiatief inzake boscertificering. Het respecteert op een samenhangende manier via een aantal principes en criteria alle aspecten van duurzaam bosbeheer." Dit betekent dat er niet alleen rekening wordt gehouden met wat ecologisch verantwoord en economisch haalbaar is, maar dat de nodige aandacht ook uitgaat naar de sociale dimensie van het duurzaam bosbeheer. Een allesomvattende en geïntegreerde benadering van de problematiek draagt dan ook de sympathie weg van deze CD&V-ers.

Alle Vlaamse provincies ondertekenden ondertussen een optie in het provinciaal milieuconvenant en dienen in het kader van het duurzaam beleid FSC-gecertificeerd hout (of equivalent) voor te schrijven bij openbare werken en ondersteuning te geven aan de gemeenten en steden.

DEBATTEN

Ook in Oost-Vlaanderen werden reeds een aantal stappen in de goede richting gezet door onder andere :

- het aanwenden van FSC-gecertificeerd hout in openbare projecten :
 - * vernieuwen buitenschrijnwerk PCVO Waas en Durme te Hamme - sapupira ;
 - * houten loods in Provinciaal Domein De Gavers - bekleding buitenzijde met planchet ten grenen, onbehandeld ;
 - * buitenschrijnwerk van het atelier bouw in het Provinciaal Instituut Heynsdaele – sapupira ;
 - * uitbreiding atelier eerste graad Provinciaal Technisch Instituut Eeklo - timmerhout in Noors grenen (behandeld met boorzouten) ;
 - * zwembad in Provinciaal Domein De Gavers (realisatie in 2002) - gelamelleerde liggers van draagstructuur zullen uitgevoerd worden in FSC-gelabeld hout ;
 - * verbouwing ziekenhuis tot school voor avondonderwijs - PCVO Waas en Durme campus Zele Koevliet (realisatie in 2001-2002) - terrasbeplanking en parketbevoering voorzien in FSC-gelabelde.
- de respectievelijke acties "Duurzaam beleid" in het kader van het provinciaal milieuconvenant 2000-2001 :
 - * Actie 21 : bij voorkeur FSC-hout gebruiken bij werken van de provincie ;
 - * Actie 30 : opmaken van een brochure rond FSC-hout in samenwerking met het WWF ;
 - * Actie 31 : Organiseren van een studiedag rond FSC-hout voor gemeenten en schrijnwerkers/aannemers,

Ondanks bovenvermelde positieve initiatieven en de aangekondigde actie 102 van het milieubeleidsplan Oost-Vlaanderen 2000-2004, waarin gesteld wordt dat een sensibiliseringscampagne en een subsidiereglement voor privé-boseigenaars uitgewerkt zal worden om de multifunctionaliteit van privé-bossen te stimuleren, vind ik geen specifieke subsidies in de begroting 2002 terug. Daarom had ik graag van de bevoegde gedeputeerde vernomen :

- a. kunnen de subsidies voor de aankoop van natuurgebieden in Oost-Vlaanderen door natuurverenigingen niet uitgebreid worden naar privé-eigenaars en -kopers, op voorwaarde dat zij bereid zijn hun bossen te certificeren volgens het FSC-systeem ?
- b. wanneer zal het subsidiereglement omschreven in actie 102 uitgewerkt worden ?
- c. zal de FSC-certificering als noodzakelijke voorwaarde worden opgenomen bij het uitwerken van het bedoelde subsidiereglement ?

Subsidiëring is inderdaad niet altijd de meest aangewezen strategie (zeker niet vanuit sociaal oogpunt, indien de privé-eigenaars zelf kapitaalkrchtig genoeg zijn), maar is vaak een noodzakelijk kwaad. Het bosdecreet voorziet immers niet in een verplichting om bossen te certificeren.

Indien subsidies voor privé-eigenaars budgettair niet haalbaar zijn, dan pleit ik op zijn minst om voldoende geld vrij te maken voor de bosgroepen, samengesteld uit privé- en openbare eigenaars, die samenwerken om versnippering van onze bossen tegen te gaan. Door financiële ondersteuning kunnen zij pilootprojecten terzake opstarten en zich voorbereiden om op termijn hun bossen te certificeren. Ik dank u.

P. 277 : SUBSIDIES VOOR DE AANKOOP VAN NATUURGEBIEDEN IN OOST-VLAANDEREN DOOR NATUUR-VERENIGINGEN : BEDENKINGEN BIJ DE VERLAGING VAN DE SUBSIDIES

De heer Lockfeer

Mijnheer de Voorzitter, Collega's,

Onder de rubriek, "Kunsten, Oudheidkunde en natuurbescherming" stel ik vast dat de subsidies voor de aankoop van natuurgebieden in onze provincie door natuurverenigingen, vergeleken met de begroting 2001, gedaald is met 172 472 €, zijnde een vermindering van 60 %. Ook ten opzichte van de begroting 2000 is er een fikse daling vast te stellen van 64 704 €, of een vermindering van 35 %.

Als ik er de toelichting bij dit artikel, namelijk 775, op nalees, ben ik wel even verbaasd en begrijp ik dit niet. Er staat : "In het provinciaal milieubeleidsplan 2000-2004 wordt een nauwere samenwerking tussen provincie en natuurverwervende verenigingen voorgesteld."

In de begroting 2001 was er sprake van een inhaaloperatie en men gaf dus toe om met dit euvel komaf te maken. Persoonlijk dacht ik : het provinciaal engagement gaat in de goede richting. Vandaag, bij de begrotingsbespreking 2001 stel ik evenwel vast dat men nu in de totaal tegenovergestelde richting kijkt. Begrijpe wie kan !

Uiteindelijk is de politieke logica niet altijd goed te volgen. Bijna iedereen in dit halfroond zal het met mij wel eens zijn dat onze provincie, op vlak van natuur, zwak tot zeer zwak scoort. Dat er, ondanks dit gegeven, toch nog natuur is, veelal kleinschalig, is ten volle te danken aan privé-initiatief, met name de natuurverenigingen en dat kan niemand weerleggen.

Dankzij soms onvoorstelbare inspanningen en veelal met schaarse middelen weten zij het tij langzaam te keren, en krijgt het begrip "natuur" bij de bevolking wat meer inhoud. Meer zelfs, mensen voelen zich meer en meer tot de natuur aangetrokken en willen er aan participeren. Landschap in onze provincie krijgt, dankzij de inspanningen van enkele duizenden mannen en vrouwen, opnieuw kansen. Allen zijn het vrijwilligers die een groot deel van hun vrije tijd besteden aan veldwerk, natuurbescherming, natuureducatie en landschapszorg. In ons kleine Vlaamse landschap zijn zij onmisbaar en geen enkel beleid is in staat hen te vervangen. Praktisch alle reservaten, natuurgebieden, en vele kleine landschapselementen zijn in de loop van de laatste 50 jaar onder hun impuls totstandgekomen. Met nadruk durf ik te stellen dat er in onze provincie geen natuur meer zou zijn zonder het enorme vrijwilligerswerk van hogergenoemden.

Menigeen onder u heeft waarschijnlijk wel al kunnen genieten van het resultaat van de belangeloze inzet van deze veldwerkers, maar om een ei te bakken moet je de schaal wel breken en zijn er uiteraard centen nodig. Ook voor deze verenigingen. En zoals vele initiatieven van vrijwilligers in Vlaanderen, zijn ook zij aangewezen op financiële ondersteuning van de overheid, dus ook van de provincie.

Mijnheer de Voorzitter, Collega's,

Als ik de begrotingspost met betrekking tot deze problematiek bekijk, dan zet mij dat wel aan het denken, vooral nu we het jaar van de vrijwilligers beleven. Ik zeg wel degelijk : beleven. Ofwel gaat dit aan de deputatie voorbij, wat ik mij niet kan voorstellen. Als dit wel zou zijn, dan betreur ik dit ten zeerste. Dan zijn ze wereldvreemd.

Ofwel interesseert het de deputatie geen barst, en dat is veel erger, maar ook dat kan ik mij nauwelijks voorstellen. Wat is het dan wel ? Ik laat het antwoord aan de deputatie.

Niet iedereen kan de natuur en de mooie landschappen gaan opzoeken in het buitenland (op twee latten in de Alpen, wandelend in de Pyreneeën of op safari in een of ander Afrikaans land). Natuur in onze buurt, laat ons zeggen in onze achtertuin, daar gaat het om. Wie kan daar nou moeite mee hebben ? Het is nou juist dit element van "nabijheid" waar het de natuurverenigingen om gaat, zodat de modale Vlaming er ook van moge genieten.

Ieder jaar hamer ik op deze spijker, begroting na begroting. Waarom ?

- omdat de natuurverenigingen een meerwaarde geven aan het natuurbehoud bij aankoop en beheer van gebieden ;
- omdat zij bij hun werking lokaal heel wat mensen weten te betrekken ;
- omdat zij meestel kleinschalig bezig zijn, wat meestel een soepel verloop kent ;
- omdat het beheer van natuurgebieden kennis en ervaring veronderstelt en dat hebben deze verenigingen wel ter beschikking.

U hebt verleden week allemaal dit tijdschrift naar huis meegekregen. Wat mij daar trof is de volgende zin : "Ondersteuning bieden aan het vrijwilligerswerk – wat dit ook moge wezen – mag geen kwestie van luxe zijn maar moet als een maatschappelijke noodzaak worden beschouwd". Tot daar een laatste noodkreet van mijnentwege en dank u voor uw aandacht.

De heer voorzitter

Akkoord dat meteen ook ruimtelijke ordening zou behandeld worden ? De raad stemt in ?

DEBATTEN

RUIMTELIJKE ORDENING

P. 337 : PROVINCIAAL RUIMTELIJK STRUCTUURPLAN : TUSSENKOMST I.V.M. EEN PROVINCIALE REGELING VOOR MOTORCROSSOEFENTERREINEN

De heer De Roo

Mijnheer de Voorzitter, Collega's,

Bij de opmaak van het "BPA zonevreemde sport" had de gemeente Maldegem een oefenterrein voor motorcross mee opgenomen in de bundel. De motorcel van de plaatselijke sportraad heeft een voorstel uitgewerkt om zo'n terrein te runnen, met andere woorden : afspraken wat betreft dagen of uren dat de terreinen ter beschikking worden gesteld van de crossliefhebbers.

Als gemeente steunen wij dit project. Heel dikwijls worden we geconfronteerd met het zogenoemde wildcrossen langs mooie dreven, op landerijen enz. Het dichtstbijzijnde reglementaire parcours bevindt zich in Limburg.

Bij de bespreking van het dossier "zonevreemde sport" met de diensten in Brussel, is gesteld dat het crossparcours niet kan worden opgenomen in het gemeentelijk BPA. Het probleem zou provinciaal opgelost moeten worden zoals bij het dossier "zonevreemde campings". Zal de provincie in die zin stappen ondernemen om zo het probleem op grotere schaal op te lossen ?

Ik dank u.

De heer gedeputeerde De Langhe

De tussenkomst van mevrouw Franssen.

Sedert 1993 ondersteunt de provincie de natuurverenigingen om natuurgebieden aan te kopen. Ik leg hier wel de nadruk op "natuurgebieden". Binnen de budgetten die hiervoor voorzien zijn, is er geen ruimte om deze subsidieregeling uit te breiden naar privé-boseigenaars. De huidige subsidieregeling die geldt binnen natuurgebieden en de subsidies die vandaag aan de natuurverenigingen worden toegekend en ook aan de gemeentebesturen, gelden niet alleen voor specifieke aankoop van bossen in natuurgebied of om het promoten van de FSC-certificering voor de bossen.

De provincie besteedt wel aandacht aan het promoten van multifunctionaliteit van bossen en het toepassen van Pro Silva-bosbeheersprincipes. Dit zal onder meer gebeuren via actie 102, in het kader waarvan privé-boseigenaars zullen gesensibiliseerd en gesubsidieerd worden om de multifunctionaliteit van hun bossen waar te maken. Deze actie zal in de loop van het jaar 2002 worden opgestart met het uitwerken van een sensibiliseringscampagne, hiervoor zijn de nodige budgetten voorzien. Het opstellen van een subsidiereglement zal in de daaropvolgende jaren gebeuren, op dat moment zal ook worden nagegaan welke voorwaarden er worden gekoppeld aan de subsidiëring van privé-boseigenaars.

Wel wil ik er nu al op wijzen dat het beheren van een bos volgens de FSC-criteria niet noodzakelijk aanleiding geeft tot het multifunctioneel beheren van een bos. Het multifunctioneren zal natuurlijk nog meer inhouden dan enkel en alleen het bosbeheren volgens de FSC-criteria. Als voorbeeld wil ik hierbij geven dat rond het geven van natuur- en milieueducatie in een bos inderdaad niets wordt geregeld via een FSC-certificering. Onze multifunctionaliteit zal meer bedragen dan die certificering.

De tussenkomst van de heer Lockefeer.

Ik wil algemeen stellen dat wij ook waardering hebben voor deze vrijwilligers en dat zij zich evenveel moeite getroosten om te zorgen dat wij in onze achtertuin nog wat natuur hebben.

Als men denkt dat natuurbeheer alleen het binnenrijven van subsidiëring betekent dan vind ik toch dat dat ook langs de ene kant een beetje eng bekeken is en dan zeggen dat de provincie of de bestendige deputatie weinig gehoor heeft voor de ondersteuning van die natuurverenigingen. Ik kan u toch wel stellen dat vroeger (2000) een budget van 8 miljoen BEF was voorzien en de vorige jaren was er slechts 4 miljoen BEF voorzien in de begroting.

Bij begrotingswijziging in 2001 hebben wij, omdat op de banken van onze administratie tal van dossiers naar subsidiëren nog lagen, in deze raad gezegd en gesteld dat binnen die begrotingswijziging 2001 wij een inhaaloperatie zouden doen en een eenmalige verhoging van het krediet met 8 miljoen BEF om te komen tot 12 miljoen BEF. U hebt uw goedkeuring daaraan gegeven en wij zijn nu bezig met het afhandelen van die dossiers.

Ik wil daar toch nog aan toevoegen dat in het subsidiereglement niet staat dat wij nota bene verplicht zijn die subsidiëring te betalen of uit te betalen. Het subsidiereglement laat dit toe, het is geen verplichting, het is een vrijwillige tegemoetkoming naar de natuurverenigingen.

In de begroting 2002 staat 5 miljoen BEF ingeschreven. U kunt stellen dat dit minder is dan vorig jaar, maar dat was een inhaaloperatie. Het is alvast meer dan het jaar daarvoor heen, want dan was het 4 miljoen BEF en nu is het 5 miljoen BEF. Het is één miljoen te weinig volgens het milieubeleidsplan waar 6 miljoen BEF instaat. Het zijn allemaal ramingen.

In de overlegvergadering met de natuurverenigingen wordt het aankoopbeleid besproken. Het is ook duidelijk dat door de samenvoeging van twee belangrijke natuurverenigingen wij regelmatig contact hebben via de regionale landschappen die er in Oost-Vlaanderen bestaan, maar de contacten houden veel meer in dan het verhandelen van subsidies die men kan bekomen voor de aankoop van natuur. Wij weten niet altijd hoeveel subsidiëringdossiers onze administratie zullen bereiken. Dat hangt niet van ons af, het hangt van de natuurverenigingen af hoeveel mogelijkheden ze hebben om natuurgebieden aan te kopen. Moest blijken dat er meer middelen noodzakelijk zijn, dan zullen wij dat op het gepaste ogenblik bekijken en onderzoeken.

Ik heb reeds aangehaald dat wij naar de kerntaken, maar ook naar de milieuconvenanten regelmatig contact hebben met de collega's. Wij komen er als provincie Oost-Vlaanderen zeker niet slecht uit wat de subsidiëring van de natuurverenigingen betreft. Er is een provincie die zelfs geen enkele subsidiëring geeft voor aankoop van natuurgebieden en zonder die te noemen is het de provincie Antwerpen.

Tot daar, Collega Lockefeer, mijn antwoord op uw vraag in verband met de aankoop van natuurgebieden door natuurverenigingen.

De heer voorzitter

De eerste gedeputeerde zal antwoorden op de vraag van de heer Roo, maar eerst geef ik nog even het woord aan de heer Lockefeer voor repliek.

De heer Lockefeer

Mijnheer de Voorzitter,

Een paar opmerkingen. Ik denk dat het ganse vrijwilligerswerk in onze provincie uiteindelijk via bepaalde mogelijke reglementeringen een beroep doet op de provincie. Het heeft te maken met de prioriteiten die men kiest, die men wil leggen.

Een tweede opmerking is – en ik wil me daarbij bij mevrouw Franssen aansluiten – dat het initiatief zeer lovenswaardig blijkt, alleen zou ik dan wel graag hebben dat het op een aparte post op de begroting terecht komt, want als men dat nog eens gaat afsnoepen van het bedrag voor natuurverenigingen dan moet ik hier wel met de pet beginnen rondgaan en dat zal niet denderend wezen.

Een derde opmerking is aan de gedeputeerde gericht. Het initiatief waarbij de provincie zelf gebieden aankoopt, daar ben ik 100 % voor en verleden jaar was er een bedrag van 30 miljoen ingeschreven en dit jaar ook. Alleen is mijn vraag om te zien wat men effectief heeft aangekocht". Het is gemakkelijk om een bedrag op een begroting in te schrijven en achteraf te zeggen : "We konden niet aankopen, we wilden niet aankopen, er was niks te koop", en men slaat 30 miljoen op zijn bil. Ik zou graag wel eens per brief daar een antwoord op krijgen wat er verleden jaar effectief met deze 30 miljoen is aangekocht.

Ik dank u.

DEBATTEN

De heer gedeputeerde De Langhe

Collega De Vilder heeft een vraag gesteld in verband met het Kloosterbos. Dat bos zal wellicht kunnen aangekocht worden in 2001 en daarvoor was 30 miljoen BEF in de begroting voorzien. U weet, Collega, beter dan ik misschien, dat de aankoopproblematiek van een overheidsbestuur is dat dit onderworpen is aan een aantal overheidsregels waarbij wij – de overheid – slechts kunnen aankopen op basis van een officieel schattingsverslag dat men moet volgen. Ik heb lang genoeg in de gemeentepolitiek gestaan om te weten hoe moeilijk en hoe onrechtvaardig het is. Een overheidsbestuur moet dikwijls het onderspit delven wanneer zij samen met de privé bij een verkoop aanwezig is.

Ik heb dat als burgemeester meegemaakt dat wij moesten passen omdat natuurverenigingen meer konden bieden dan wij arme sukkelaars die het schattingsverslag moesten volgen. Het is geen verwijt, het is alleen een loutere vaststelling. Zolang dat gebeurt, rijden wij telkens achteraan in het peloton en nooit vooruit omdat het niet toegelaten is dat wij hoger dan de geschatte prijs door het Tweede Comité tot Aankoop, of een Comité tot Aankoop of de ontvanger van de Registratie bieden. Dat is een vaststaand gegeven en de natuurverenigingen kunnen die veel gemakkelijker aankopen.

Dat maakt het overheidsbesturen in casu de provincie en gemeenten moeilijk, en vooral naar natuurgebieden toe, omdat die schattingsprijzen dikwijls zeer laag zijn. Er zitten hier nog gemeentelijk mandatarissen die weten allemaal dat de ontvangers die prijzen soms heel laag schatten, waardoor het gemakkelijk is dat anderen boven die schattingsprijs gaan en dan die gebieden kunnen aankopen. Dat is een vaststelling, Collega, en u weet dat dat de realiteit is.

De heer voorzitter

Dank u zeer, gedeputeerde Georges De Langhe. Ik meen dat thans de eerste gedeputeerde De Buck zal antwoorden op de vraag van de heer De Roo. Klopt dat ?

De heer gedeputeerde De Buck

Mijnheer de Voorzitter,

Mijnheer De Roo stelt hier een zeer concrete vraag, maar het antwoord dat ik kan geven zal helaas niet zo concreet zijn, want er zijn nog een aantal zaken in verband met de problematiek die moeten worden uitgeklaard.

Op dit ogenblik is er een interkabinettenwerkgroep die zich buigt over het probleem van de geluidsproducerende motorsporten, enkel te land. De provincies waren tot hiertoe betrokken, zij het vooral door het inventarisatiewerk van de bestaande niet-permanente omlopen. De bedoeling was dat uit de inventaris van de bestaande omlopen een selectie wordt gemaakt voor de aanleg van permanente omlopen. Op dit ogenblik is niet duidelijk hoe dat concreet gedaan zal worden. Daar waar de interkabinettenwerkgroep er oorspronkelijk van uitging dat de selectie van de terreinen voor permanente omlopen op Vlaams niveau zou gebeuren, is dat, na verzet van de provincies, niet zo zeker meer. Zeer waarschijnlijk zal voor de geselecteerde terreinen een RUP moeten worden opgemaakt. Deze RUP's – ruimtelijke uitvoeringsplannen – zullen provinciaal of gewestelijk zijn, misschien komt het tot een verdeling tussen beide niveaus zodat een aantal RUP's door de provincie en een aantal door het gewest zal worden opgemaakt. Een RUP opgemaakt door het gewest noemt men dan een GRUP – gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan.

In het voorstel van het Provinciaal Ruimtelijk Structuurplan wordt gewag gemaakt van deze sporten, en wordt ervan uitgegaan dat de terreinen door provinciale RUP's zullen bestemd en ingericht worden, rekening houdend met de gewenste ruimtelijke toeristisch-recreatieve structuur. Op dit ogenblik is binnen de provinciale administratie een werkgroep onder leiding van de directeur Sport bezig met dat probleem. Deze commissie werd opgericht op verzoek van de vroegere minister Sauwens. Ik zit hier voor een stuk ook op het gebied van mijn collega Verleyen. Wij hebben afgesproken dat ik daar zou op antwoorden, maar ik denk dat die problematiek eventueel onder Sport nog aan de beurt zou kunnen komen.

Tot zover, Collega De Roo, mijn antwoord op uw vraag waarvan u ziet dat er nog heel wat moet gebeuren voor we tot een duidelijke stellingname komen, maar in ieder geval hopen wij dat wij als provincie betrokken zijn zowel bij de selectie als bij het opstellen van de ruimtelijke uitvoeringsplannen die dan het geheel zullen moeten vastleggen.

Ik dank u.

De heer gedeputeerde Verleyen

Mijnheer de Voorzitter,
Alleen om nog te zeggen dat collega Heyndrickx, maar hij is hier momenteel niet, een vraag heeft bij het hoofdstuk Sport daaromtrent en ik zal dan op dat moment de nodige aanvullingen geven.

De heer voorzitter

Dat is in de geest van wat de heer De Buck over de combinatie van de twee velden heeft gezegd.

Het onderwijsdebat

TUSSENKOMST OVER HET ON LINE AFSTANDSONDERWIJS**Mevrouw De Brandt**

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
Naar aanleiding van de bespreking van de beleidsverklaring van de bestendige deputatie stelde ik een aantal vragen in verband met het online afstandsonderwijs voor volwassenen. In de provinciebegroting 2002 vind ik echter niets terug over dit project, wat ik echter betreurt. In de commissievergadering werd ons medegedeeld dat er vanaf 1 september 2002 zal gestart worden met deze vorm van onderwijs. Men zou dan voor 50 % de lessen volgen in de klas en 50 % via het internet.

Met het inschrijvingsgeld van de cursisten zou men in de werkingskosten voorzien.

Kan het inschrijvingsgeld de kosten dekken ? Hoeveel bedraagt het inschrijvingsgeld ? Is dit het wettelijk vastgestelde bedrag, dus een bedrag per gevolgd lesuur ? Wordt er een bepaald bedrag betaald, rekening houdend met de 50 % dat er geen les gevolgd wordt op school, maar dat er gewerkt wordt via het internet ?

Ik begrijp ook wel dat er nog moet gewerkt worden met geraamde bedragen omdat deze afhankelijk zijn van het aantal ingeschreven cursisten.

In welke scholen zal men effectief op 1 september 2002 starten met dit project ? Moet er een minimum aantal ingeschreven cursisten zijn om het project van start te laten gaan ?

Dank u.

ONDERWIJS - ALGEMENE ZAKEN**P. 161 : TECHNISCHE WERKINGSUITGAVEN I.V.M. CULTURELE INITIATIEVEN IN HET PROVINCIAAL ONDERWIJS :
ALGEMENE TUSSENKOMST OVER DE BEVORDERING VAN SPORT EN SOCIO-CULTURELE ACTIVITEITEN IN HET
PROVINCIAAL ONDERWIJS****De heer De Dobbelaer**

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
Sport en cultuur op school is voor veel ouders een evidentie. In een publicatie uit 1995, getiteld "Het Vlaams onderwijs in de kijker : een internationaal perspectief", zegt liefst 65 % van de ouders dat de school een even grote verantwoordelijkheid draagt in de persoonlijke en sociale ontwikkeling van hun kinderen als zichzelf.

Het provinciaal onderwijs heeft reeds in het verleden bewezen dat zij aan deze wens tegemoet wil komen. Sport en cultuur zijn een wezenlijk onderdeel van de persoonlijkheidsvorming van onze leerlingen. De aandacht die een school daarvoor heeft, is op zich al een bewijs of een onderwijsproject op maat van de doelgroep is gesneden. Voor het technisch en het beroepssecundair onderwijs is het tevens een element dat de positieve beeldvorming over dit type onderwijs bevordert.

DEBATTEN

Zeker waar het de socio-culturele activiteiten betreft, is het zo dat de organisatie hiervan eigenlijk al jaren in handen wordt gegeven van de leraar Nederlands, geschiedenis en/of maatschappelijke vorming. Op zich nogal evident, want die kan allerhande thema's tijdens zijn/haar lessen aan bod laten komen. Toch zouden deze activiteiten moeten kunnen behoren tot de taakstelling van meerdere, misschien wel alle leerkrachten. De coördinatie dient evenwel aan één leerkracht toegewezen te worden. Het lijkt mij niet meer dan logisch dat deze man/vrouw daar dan de nodige uren "Bijzondere pedagogische taken" voor krijgt toebedeeld.

Wat sportactiviteiten betreft, daarover moet ik waarschijnlijk in dit halfroond niemand meer van de noodzaak overtuigen dat actieve sportpromotie, ook in ons provinciaal onderwijs, absoluut noodzakelijk is. Mijn eigen lamelndige fysieke staat van zijn is hiervan het sprekende bewijs.

Hoe staat het in ons provinciaal onderwijs met die sportpromotie ? Wat gebeurt er bovenop de enkele uurtjes verplichte lichamelijke opvoeding ? Hoe staat het met de sportaccommodatie die wij onze leerlingen kunnen aanbieden ? Dat zijn vragen waarop ongetwijfeld gedeputeerde Verleyen een passend antwoord weet te formuleren.

Dank u.

SECUNDAIR ONDERWIJS

**P. 169 : TERUGBETALING AAN LEERLINGEN, GEDEELTELIJK OF GEHEEL, VAN HET DOOR HEN BETAALD
INSCHRIJVINGSGELD : VRAAG I.V.M. HET SYSTEEM VAN VRIJSTELLINGEN**

De heer Van Vooren

Voorzitter, mijnheer Marginet heeft gevraagd om zijn tussenkomst in zijn plaats te doen omdat hij verhinderd is.

De heer voorzitter

Alstublieft, u krijgt rustig het woord.

De heer Van Vooren

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Ik heb een kort technisch vraagje in verband met het systeem van vrijstellingen, wat uiteraard zijn gevolgen heeft naar inkomsten toe binnen de begroting.

Naar aanleiding van een vraag van mijzelf enkele maanden terug in verband met de provinciale centra voor volwassenenonderwijs te Zele, Hamme, Lokeren en Beveren vernam ik van de gedeputeerde dat vrijgesteld zijn van inschrijvingsgeld :

- leerplichtigen ;
- OCMW-uitkeringsgerechtigden ;
- niet-werkende, verplicht ingeschreven werkzoekenden ;
- uitkeringsgerechtigde werklozen ;
- personen met een handicap ;
- politiek vluchtelingen ;
- personen die twee jaar basiseducatie hebben gevolgd.

In een folder van het Provinciaal Centrum voor Volwassenenonderwijs Scheldeland afdeling Buggenhout maakt men publiciteit over het feit dat "werkzoekenden met VDAB-attest en leerplichtige dagschoolstudenten worden vrijgesteld van inschrijvingsgeld".

Waarom dat onderscheid ten opzichte van de andere eerder genoemde centra ? Waarom is er geen eenvormigheid ? Kan die er komen ? Hoeveel leerlingen kunnen jaarlijks van dit voordeel genieten ? Wat is het geschatte bedrag dat de provincie aldus derft ?

Voor Werner Marginet.

Dank u.

De heer voorzitter

Dank u, Mijnheer de Fractie leider.

We zijn aan het einde gekomen van de artikelsgewijze tussenkomsten doordat mevrouw Van der haeghen afziet van haar tussenkomst.

Vóór de gedeputeerde zal nog even onze secretaris het woord nemen. Alstublieft, Mevrouw.

Mevrouw Bottequin-De Meyer

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Het is in verband met de tussenkomst van mijnheer De Dobbelaer. Mijnheer De Dobbelaer, uw tussenkomst is eigenlijk een tussenkomst naar mijn hart als u pleit voor de sport en voor de socio-culturele activiteiten en zeker als het gaat om de sport. Waar ik u niet helemaal volg is waar u voor de begeleiding van de socio-culturele activiteiten vraagt naar uren bijzondere taken voor de leraar Nederlands, enz. en u niets zegt over de leraar lichamelijke opvoeding, die daar ook uren aan spendeert. Ik zou die leraar lichamelijke opvoeding op dezelfde manier willen behandeld zien.

Dank u.

De heer gedeputeerde Verleyen

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Ik stel voor dat ik antwoord in volgorde van de tussenkomsten, dus in eerste instantie op de interpellatie van mevrouw De Brandt.

Ik denk dat men ten onrechte die tussenkomst heeft geklasseerd bij gewoon onderwijs. Het gaat hier uiteraard over het Onderwijs voor Sociale Promotie (OSP), maar dat zal wel de bedoeling geweest zijn en ik neem aan dat het misschien een lapsus is geweest van de administratie.

Het is dus zo dat er vier CVO's (Centrum voor Volwassenenonderwijs) in Vlaanderen opgestart zijn met een project. Daarvan zijn er twee van het provinciaal onderwijs : één van het provinciaal onderwijs Limburg en één van onze eigen inrichtende macht, namelijk het PCVO Gent dat zich op de Henleykaai bevindt.

Het netoverschrijdend talenproject gecombineerd onderwijs – dat is een beetje de titel waaronder wij het project samenvatten - bestaat uit 50 % contactonderwijs en 50 % afstandsonderwijs. Het is de bedoeling dat elk van de vier centra instaat voor de ontwikkeling van één taal cursus in eerste instantie, die in september 2002 zou opgestart worden en de keuzes zijn als volgt :

- voor het gemeenschapsonderwijs is het de Gemeenschapsleergangen voor Talen en Technisch CVO van Sint-Genesius-Rode dat deelneemt en dat de cursus Nederlands voor Anderstaligen schrijft ;
- het Centrum voor Levende Talen van Leuven - en dat is uit het vrij onderwijs - zal een cursus Spaans verzorgen ;
- het Provinciaal Centrum Moderne Talen in Hasselt verzorgt een cursus Engels ;
- en wijzelf staan met ons Provinciaal Centrum voor Volwassenenonderwijs te Gent in voor een cursus Frans.

Het cursusmateriaal voor die specifieke talen wordt door het geselecteerde centrum aangemaakt en geschreven op niveau 4. Dat is wat men vroeger het niveau "gevorderde kennis" noemde.

Waarom op niveau 4 in eerste instantie ?

Het is een proefproject en men wil uitgaan van mensen die al over een vrij degelijke basis beschikken om te zien of het project als dusdanig kansen op slagen biedt. Vermits het om talen gaat, heeft men het ook opgesplitst en zal men het afstandsonderwijs richten op de luister- en leesvaardigheid. De schrijf- en spreekvaardigheid wordt dan via het contactonderwijs zelf gerealiseerd.

Het is de bedoeling met de cursussen te starten op 1 september 2002. Het is zo dat het cursusmateriaal zal gericht zijn op de specifieke eindtermen die door de Dienst voor Onderwijsontwikkeling vorig jaar zijn uitgeschreven, trouwens met een flink stuk medewerking van onze eigen mensen van het provinciaal onderwijs. Het zal ook zo zijn dat de opleidingsvorm beantwoordt aan het decreet dat daar eigenlijk zeer weinig over zegt. Maar we hebben nu al de toezegging dat wat wij plannen conform het decreet zal zijn en dus in aanmerking zal komen voor subsidiëring.

DEBATTEN

Kan het inschrijvingsgeld de kosten dekken en hoeveel bedraagt het inschrijvingsgeld ?

Het is zo dat in een klassieke aanbidding – en dan spreek ik over zes uren per week over 40 weken gespreid – men als inrichtende macht een kostprijs mag aanrekenen tussen 15 BEF en de 30 BEF per uur. Vermits wij het minimum vragen brengt ons dat op 3 600 BEF per cursist, wat reglementair voorzien is. Daar kan nog een kleinigheid bijkomen, met name de mogelijke kostprijs van 700 BEF die we nodig hebben om een provider te voorzien. Er zijn eigenlijk drie mogelijkheden om de hardware te verzorgen. Men kan als eerste mogelijkheid gebruik maken van de server van het departement Onderwijs, maar dat loopt blijkbaar een beetje traag, want dan zouden we maar kunnen starten op 1 september 2003, zo zegt het afdelingshoofd, mijnheer Peeters van de dienst Schriftelijk Onderwijs. We gaan daar niet op wachten. De tweede mogelijkheid is dat men naar de privé-sector stapt, maar dan komt men op een kostprijs van ongeveer 1 000 000 BEF. Dat lijkt ons te veel.

Wij zijn dus gaan zoeken naar andere partners en wij hebben een partner gevonden in West-Vlaanderen waar de vzw EduWEST reeds dat soort van onderwijs verzorgt, maar dan in West-Vlaanderen waar men, dit voornamelijk in de Westhoek, leegstaande basisscholen 's avonds gebruikt om ouders mogelijkheden te bieden tot bijscholing en waar men computers heeft geïnstalleerd. Daar is EduWEST uit gegroeid. Ondertussen verzorgt het tal van cursussen en heeft het ook de ervaring van hoe men dergelijke dingen technisch moet concipiëren. EduWEST is bereid om met ons in zee te gaan. Het is trouwens al een stukje partner van Oost-Vlaanderen omdat Cevi één van de deelnemende partners is. Dus EduWEST is bereid dienst te doen als provider. Wij zullen dus met de normale kostprijs rondkomen. Als we alles aanrekenen komen we aan 4 300 BEF per cursist, wat minder is dan de 20 BEF die we normaal aanrekenen voor één uur als men intensief gebruik maakt van de computer.

In welke scholen zal men op 1 september starten ?

Ik dacht dat ik u dat had gezegd. Wij gaan op de Henleykaai starten met Frans en vanaf 2003 zullen de vier cursussen geswitcht worden. Het is ook de bedoeling dat wij – en dat is ook mogelijk omdat wij direct met alle netten samenwerken – de aangemaakte cursussen gratis ter beschikking zouden stellen van andere centra die daar willen over beschikken.

Een klein probleem zou de kwestie van het personeel kunnen zijn, maar door het feit dat wij van in het begin gezorgd hebben aan de subsidiëringvoorwaarden te voldoen, kunnen de leerkrachten gewoon gesubsidieerd worden. Het decreet voorziet trouwens dat men 1 000 BEF per lesuur krijgt voor een uur niet-contactonderwijs, waarmee wij de zaak eigenlijk kunnen financieren. We gaan daar niet te veel geld moeten instoppen, uiteraard ervan uitgaande dat wij in de centra de nodige computers ter beschikking hebben die kunnen gebruikt worden op het moment dat het contactonderwijs verzorgd wordt.

Dan kom ik aan de tussenkomst van collega Tom De Dobbelaer in verband met de bevordering van sport en socio-culturele activiteiten in het provinciaal onderwijs.

Wat de socio-culturele activiteiten betreft, dacht ik dat wij als inrichtende macht reeds een rijke en gevulde inventaris kunnen voorleggen van wat in de afgelopen jaren op dat vlak is gepresteerd. Het nadeel was evenwel dat praktisch alle activiteiten tot nu toe – en mevrouw Bottequin heeft er eigenlijk voor een stuk op gezinspeeld – altijd hebben gedreven op een stuk volontariaat. Eén van de regelmatig terugkerende klachten – en terecht - van de leraars lichamelijke opvoeding is dat men hen iedere woensdagnamiddag en als het kan ook nog in het weekend, probeert te recrutereren terwijl men aan de andere kant op het ogenblik dat er sprake is van ureninkrimping binnen het lestijdenpakket nogal dikwijls eens geneigd is van eerst te wijzen naar de leraars lichamelijke opvoeding en er gezegd was : "Dat kunnen ze thuis doen na de lessen". Ten onrechte dus.

Groot nadeel is dat volontariaat. Vandaar dat wij in onze beleidsnota al hebben gezegd dat we zowel naar cultuur als naar sport toe moeten nagaan, degelijk onderbouwd, hoe we die politiek kunnen verbeteren. Vandaar dat er in oktober 1999 reeds opdracht is gegeven aan PIBO (Provinciale Inspectie en Begeleiding Onderwijs) om een onderzoek in die zin te doen.

De mensen van onze inspectie en begeleiding hebben een lijvig rapport daaromtrent afgeleverd met de titel "Armslag voor persoonlijkheidsvorming. Voorstellen voor de organisatie en financiering van socio-culturele activiteiten in de provinciale dagscholen", waarin men de hele theoretische onderbouw vindt van het concept zoals het nu wordt uitgeschreven.

De bedoeling was enerzijds om een planning per school voor goedkeuring voor te leggen aan de deputatie in het begin van het schooljaar en anderzijds een methode te ontwikkelen die een vlotte organisatie van activiteiten mogelijk maakt.

Een klacht was nogal eens : “Als we dat in het begin van het schooljaar moeten voorleggen, kunnen we niet inspelen op eventualiteiten, op gelegenheden die zich in de loop van het schooljaar voordoen. Dat is niet altijd maanden op voorhand te voorzien”. Men heeft daar gezocht naar een mogelijk evenwicht.

Aan de notitie lag een uitvoerige bevraging van de scholen ten grondslag en dat is nadien doorgelicht met alle directies. Dat overleg is uitgemond in een consensus zowel over de socio-pedagogische als over de organisatorische aspecten van de problematiek. Hieruit bleek overduidelijk dat ondersteuning vanuit het beleid noodzakelijk was.

In de beleidsverklaring 2001-2006 van de bestendige deputatie wordt trouwens het volgende nadrukkelijk gesteld : “Het provinciaal onderwijs wil naast leerschool ook levensschool zijn met bijzondere aandacht voor cultuur en sport”. Tevens wordt gesteld dat we er voor het coördineren van de socio-culturele activiteiten - we hebben dat toen al aangekondigd - zouden naar streven om minstens een halftime vrij te stellen en dit niet via BPP-uren. We zijn binnen onze scholen op zoek gegaan naar een leerkracht die voor het culturele zou kunnen instaan als coördinator en een andere leerkracht die zou kunnen instaan voor wat het sportieve aspect betreft.

De mensen die met het onderwijs vertrouwd zijn, weten dat de directeurs allemaal geneigd zijn – en dat is een zorgzaam aspect van hen allemaal – om een stuk van hun lesurenpakket te reserveren voor het volgende jaar. Helaas weten we dat in de deputatie ook. Maar als men op zoek gaat naar een leerkracht of naar uren om die leerkracht te financieren, hebben ze geen uren te veel, want eigenlijk is dat gereserveerd voor 1 001 dingen. Het komt erop neer dat men tegen de gedeputeerde zegt : “Blijf daar maar af. Ik heb daar andere bedoelingen mee dan wat u mij hier komt vragen. Als u dat wil doen, zorg dan liever voor andere middelen dan te komen graaien in mijn lesurenpakket”.

Vandaar dat ik niet aan de twee opdrachten waarop ik had gehoopt ben geraakt. Maar met een beetje pushen zal ik de directies wel zover krijgen dat ze op zijn minst een halftime ter beschikking stellen zodanig dat het ons eigenlijk geen meergeld kost en dat is ook geen verloren zaak, want het zijn uren die zij reserveren voor volgend jaar. Ik denk dat we daarmee eigenlijk aan de doelstelling voldoen. In de nota waarvan ik daarjuist heb gesproken, wordt in een eerste deel de visie omtrent die socio-culturele en sportieve activiteiten uitgeschreven, dus zoals men dat nu pleegt te doen in een strategische planning met een zeer degelijke en goed doordachte tekst. Ik ga hem hier niet citeren, Mijnheer de Voorzitter. De geïnteresseerden kunnen de tekst integraal krijgen.

In een tweede deel van het projectvoorstel wordt beschreven hoe een cultuurcoördinator dit alles kan helpen realiseren. Hij kan de organiserende leerkracht in de school praktisch ondersteunen, hij kan gaan prospecteren, gaan evalueren, hij moet helpen voorbereiden, ook telkens aan het einde van de activiteit een evaluatie maken zodanig dat er iets blijft hangen en het niet louter een uitstap is, maar er pedagogisch ook een surplus aan die zaken is verbonden. Het is trouwens ook zo dat wanneer men ervaring heeft opgedaan in een bepaald project in één school, die coördinator dan de aangewezen man is om via een multiplicatoreffect zijn verworvenheden ook uit te dragen naar andere scholen toe. Hetzelfde gebeurt naar sport toe. Wij hebben in het verleden al het aantal uren opgetrokken van twee naar drie uren per week. Wat sportparticipatie betreft, spelen wij in op alles wat wordt aangeboden door de stichting Vlaamse Scholensport. Wij nemen deel aan de competities en breken daar trouwens heel wat potten. Wij waren in het verleden niet weg te houden van de prijzen.

In de laatste jaren gaat dat moeilijker omdat we natuurlijk ook sportscholen hebben. Daar kan men als technische of beroepsschool niet mee concurreren, want dat zijn knapen en meidekens die van 's morgens al aan het sporten zijn. We kunnen ons daar als gewone sterveling niet mee meten. Maar onmiddellijk daarna staan we toch klaar om prijzen in de wacht te slepen. Vele directeurkamers zijn trouwens uitstalkasten van bekens en schalen die door onze leerlingen zijn veroverd.

Wij doen ook iets aan de infrastructuur.

Onze scholen zijn over het algemeen qua sportinfrastructuur vrij goed uitgerust. Ik heb het dan over de scholen die van origine van de provincie afkomstig zijn. Hetzelfde kan niet gezegd worden van scholen die wij hebben overgenomen. Maar ik denk bijvoorbeeld aan Eeklo, waar wij een schitterende sportzaal hebben. Ik denk aan Ninove. En er zijn er nog andere waar wij over een degelijke sportinfrastructuur beschikken. Trouwens, de gemeenten hebben ons al gevraagd om die ook open te stellen. Wij doen dat nu ook voor gemeentelijke sportraden, dit een beetje in opvolging van wat minister Van den Bossche een paar jaar geleden heeft vooropgesteld binnen het onderwijs, namelijk om de schoolinfrastructuur naar socio-culturele en sportieve activiteiten die niet rechtstreeks vanuit de school geïnspireerd zijn, open te stellen. Wij hebben op het vlak van de sport trouwens nog een paar dingen die aan het lopen zijn. Ik denk aan de sportinfrastructuur van de Henleykaai die ongeveer klaar is. Wij zijn daar zo goed als rond.

DEBATTEN

Hopelijk kunnen wij in de loop van dit jaar of zeker in het begin van volgend jaar de nieuwe sporthal openen.

Wij liggen ook met een vraag van Zottegem om samen met de gemeente te proberen daar een infrastructuur op te richten. Wij zijn dat samen aan het bekijken. Voorlopig vind ik dat de gemeente een beetje te veel vraagt, maar het zou, denk ik, interessant zijn om onze middelen samen te leggen omdat wij als school de sporthal voornamelijk overdag nodig hebben. Dus wij zouden de gebruiker zijn overdag en 's avonds zouden de sportverenigingen van het Zottegemse daar gebruik kunnen van maken. Ik denk dat dat een goede formule is, maar ze moet uiteraard betaalbaar zijn. Dat voor wat de tussenkomst betreft van collega De Dobbelaer.

Dat brengt mij bij de tussenkomst van de heer Marginet, die hij trouwens vorig jaar ook al eens heeft gehouden. Het is trouwens identiek dezelfde bladzijde die hij mij bezorgd heeft, dus ik zou kunnen zeggen : "Kijk naar mijn antwoord van vorig jaar".

Het antwoord blijft hetzelfde. Ik heb toen die zeven punten vermeld. Ik kan ze u nog eens geven. Die staan als dusdanig in het decreet. Wij kiezen niet wie we vrijstellen. Dat wordt ons opgelegd.

Waarom haalt mijnheer Van Acker, directeur van het Centrum Waas en Durme, maar twee van de zes of zeven vrijstellingen aan ? Ik vermoed dat het de vrijstellingen zijn die praktisch het meest voorkomen.

Vandaar dat hij alleen die twee heeft vermeld. Wij hebben wel greep op het budget dat de scholen uitgeven voor hun propaganda, hun circulaires en affiches die zij maken, maar wij bemoeien ons niet tot in de kleine details met wat zij daarin schrijven. Dat wordt wel opgevolgd, maar ze hebben daar een zekere vrijheid in. Het ene centrum vindt dat ze dat zwaar in de verf moet zetten en het andere centrum neemt daar de belangrijkste zaken uit. Dat is de reden waarom wij verschillende publicaties hebben. Wij hebben ook niet overal hetzelfde aanbod. Vandaar dat ze alleen daarop al van elkaar moeten verschillen. Het hangt een beetje af van de creativiteit van de directie of van degene die de propaganda verzorgt, naargelang wat men daarin wil schrijven wordt het ene wel en het andere niet vermeld. Maar inhoudelijk komt het erop neer dat overal dezelfde vrijstellingen gelden.

Wat kost ons dat ?

Eigenlijk kost ons dat niets. Telkens een leerling wordt vrijgesteld, betaalt het departement aan de school het bedrag dat de school verliest door de vrijstelling. Als u dus 150 000 BEF vrijstellingen hebt, krijgt u daardoor geen inschrijvingsgelden binnen. Het is sinds een paar jaar zo dat die inschrijvingsgelden de werkingskosten van vroeger vervangen want voor het CVPO betaalt men vanuit het departement Onderwijs geen werkingskosten. De werkingskosten zijn dus gelijk aan de inschrijvingsgelden die men krijgt. De vrijstellingen worden betaald door het departement zodanig dat we als school niets verliezen. Men moet meestal één en soms twee jaar op zijn geld wachten en als inrichtende macht moet men dus pre-financieren, maar eigenlijk doen we ons daar geen verlies mee.

Mijnheer de Voorzitter, ik denk dat ik alle vragen heb beantwoord. Als er nog vragen zijn, wil ik daar nog op antwoorden.

Dank u.

De heer voorzitter

In uw antwoord, Mijnheer de Gedeputeerde, klinkt het timbre door van de man die weet wat een school en een klas ook van binnen is, dit gedurende vele jaren.

Het sociaal debat

ALGEMENE TUSSENKOMST

De heer Anthuenis

Mijnheer de Voorzitter, Heren Gedeputeerden, Dames en Heren Collega's,
Het provinciebestuur is een huis met vele kamers. In een daarvan huist ons sociaal beleid. Een beleidsdomein dat van het grootste belang is.

Als sociaal-liberaal ben ik er immers rotsvast van overtuigd dat er geen vrijheid kan zijn zonder broederlijkheid, geen gelijkheid zonder hulp aan de zwaksten, geen democratie zonder sociaal vangnet. Voor mij heeft deze vergadering dus zeer duidelijk ook een sociale taak te vervullen. Het is een van de terreinen waarop we onze kracht en onze noodzakelijkheid demonstreren, als bestuur dat de burger zeer nabij staat, of toch zou moeten staan, want hoewel de laatste paar decennia de traditioneel enorme afstand tussen burger en provinciebestuur aanmerkelijk is verkleind - toch hebben we nog lang niet de vanzelfsprekende bereikbaarheid, toegankelijkheid en aanspreekbaarheid bereikt die de gemeentebesturen voor de burger wel hebben. Dat is een andere discussie, die thuishoort in het kerntakendebat. Een debat dat we - tussen twee haakjes - met bijzonder scherpgeslepen kritische zin voor onszelf en voor onze eigen instellingen zullen moeten voeren om succesvol te zijn.

Het provinciebestuur, Geachte Collega's, is in mijn opinie een bij uitstek aanvullend, subsidiair bestuur. Een schakel tussen de Vlaamse en de Federale Overheden aan de ene kant, en de gemeenten aan de andere kant. Een bestuursniveau dat op een bijna organische manier leemtes in dienstenverstrekking en bestuursinitiatieven detecteert en opvult. Een bestuursniveau dat vanuit haar eigen visie initiatieven neemt, coördineert, stimuleert, onderzoekt en suggereert. Daar ligt onze toekomst, in die subsidiariteit. Alert, deskundig, creatief - dat zullen de provinciebesturen van de 21ste eeuw moeten zijn - maar ook : zuinig, zelfkritisch, denkend vanuit een niet-aflatende zorg om doelmatigheid en efficiëntie. Als ik dat licht over de provinciebegroting laat schijnen dan kan ik niet anders dan concluderen dat we er nog lang niet zijn. Laat me dit duidelijk maken met een concreet voorbeeld, namelijk de invloed van de Vlaamse zorgverzekering op deze voorliggende provinciebegroting.

Vooreerst dit, Dames en Heren. De Vlaamse zorgverzekering is een enorme realisatie, een mijlpaal in de geschiedenis. Velen beseffen niet hoe belangrijk het fijnmazig netwerk van onze sociale zekerheid is voor democratie, welvaart en welzijn. Het vindt zijn oorsprong in een totaal andere wereld dan die waar we vandaag in leven. In de wereld van eind jaren 1800, toen de mutualiteiten een systeem van verzekering tegen ziekte en invaliditeit begonnen uit te bouwen.

In 1926 zijn daar de pensioenfondsen voor loontrekkende bijgekomen, later nog de kinderbijslag en de wezenvergoeding.

Eind de jaren '50 is tegenover de zelfstandigen een inhaalbeweging gemaakt en konden ook zij genieten van ziekteverzekering, pensioen en kinderbijslag. Dat gebeurde onder impuls van de toenmalige liberale minister Bosschaert.

Dat hele verhaal behoort voor velen van ons tot de grijze geschiedenis.

De burger is met het hele stelsel bijzonder vertrouwd, beschouwt het als een verworven recht. Dat die sociale zekerheid zo diep in ons dagelijks leven en denken verankerd zit, is een goeie zaak, maar dat die sociale zekerheid de graad van perfectie zou hebben bereikt is - jammer genoeg - niet het geval. Er moet nog worden aan geschaafd, uitwassen (in Wallonië meer dan in Vlaanderen) moeten verwijderd worden en nieuwe initiatieven zullen nodig blijven om in te blijven spelen op de snel wijzigende demografische en sociaal-economische gegevens. Vlaanderen loopt wat dat laatste betreft aan de spits van de maatschappelijke evolutie. Voor de eerste keer gaan Vlaanderen en Wallonië een andere richting uit in de sociale zekerheid.

De Vlaamse zorgverzekering komt voortaan ook tussen in de niet-medische zorgkosten van zwaar zorgbehoevenden. Zorgkosten die tot heden niet door de ziekteverzekering of door het Federaal Ministerie van Sociale Voorzorg werden terugbetaald of betoelaagd. De Vlaamse zorgverzekering is zoals u weet door de Vlaamse Regering imperatief gemaakt, en op 1 oktober van kracht geworden. Vanaf 1 januari komt de verzekering tussen in de niet-medische zorgkosten van zwaar zorgbehoevenden.

DEBATTEN

Ze wordt gespijsd door de wettelijk verplichte bijdrage van 10 euro per jaar, solidair opgelegd aan alle burgers die in 2001 de leeftijd van 25 jaar hebben bereikt.

De Vlaamse zorgverzekering zal ook tussenkomen in de vrijwillige hulp die door een gezinslid, buur of vriend wordt geboden. Uiteraard zal de verzekering naast deze mantelzorg ook een aantal uitgaven voor professionele thuiszorg in klinieken en rusthuizenverzorging voor zijn rekening nemen.

Het van kracht worden van de Vlaamse zorgverzekering heeft logischerwijze voor gevolg dat ook de provinciale overheden bepaalde sociale uitgaven opnieuw onder de loep moeten nemen. Een aantal van de uitgaven van het provinciebestuur op dat vlak zal voortaan door de Vlaamse zorgverzekering gedragen worden. Onze provinciale sociale uitgaven en toelagen dienen afgestemd op de tussenkomsten van de Vlaamse zorgverzekering.

Het staat voor mij als sociaal-liberaal buiten kijf dat de mindervaliden, zwaar zieken, behoeftige bejaarden, gezinnen in moeilijkheden, kinderen met verminderde kansen, kwetsbare jeugd - dat zij allen recht hebben op blijvende ondersteuning. Uitgaven die voortaan door de Vlaamse zorgverzekering worden gedragen dienen niet meer in de provinciebegroting voor te komen. Die visie is louter een uitvloeisel van het zuinig bestuur dat de VLD voorstaat. Een gevolg ook van de noodzaak dat het ons menens is met onze opdracht tot subsidiariteit. Bij het vaststellen van de begroting voor het jaar 2001 hebben we wat dat betreft in elk geval niet het goede voorbeeld gegeven, want toen zijn de provinciebelastingen verhoogd, in weerwil van de inspanningen van de nationale en de Vlaamse regeringen om een belastingvermindering door te voeren, onder andere door het afschaffen van de radio- en televisietaks. Is dit subsidiariteit? Volgens mij is dit net het tegenovergestelde ervan.

Dames en Heren, we hoeven ons geen illusies te maken, er komt een economische terugval op ons af. Sabena, Opel-Antwerpen, City Bird, Sidmar. Ze zijn de jongste weken volop in het nieuws geweest met sombere berichten over grote economische moeilijkheden en zware afdankingen, om nog niet te spreken over de gevolgen van de oorlog tegen het terrorisme. De tijd verplicht ons om in alle aspecten zuinigheid na te streven. Er is geen plaats meer voor nieuwe geldverslindende projecten. Dat geldt in de sociale sector zowel als in andere bestuurssectoren. We mogen de burger niet meer lasten opleggen dan echt verantwoord en vooral draagbaar is. Als deze vergadering meent de provinciebelastingen nog eens te moeten verhogen, dan zal dat zonder mij zijn, dat kan ik u garanderen.

We moeten onderzoeken welke uitgaven in onze begroting overbodig worden nu de Vlaamse zorgverzekering er is. Het budget voor sociale zaken is de afgelopen vijf jaar verdubbeld. Op zich uiteraard een goeie zaak, maar ook een duidelijk signaal dat we deze uitgaven grondig moeten evalueren op hun subsidiariteit. Deze begroting moet inderdaad, zoals hier in dit halfroond reeds gezegd is, een antwoord geven op de concrete noden van de Oost-Vlaamse werkelijkheid. Uiteraard moet uit deze begroting blijken dat het provinciebestuur de zwakken in de samenleving ondersteunt. Ik ben er diep van overtuigd dat er niemand baat bij heeft met een provinciebestuur dat het laken op vele vlakken naar zich toetrekt, zonder te kijken of dat laken niet beter elders de naaktheid zou gaan bedekken.

Ten slotte wil ik mijn waardering uitdrukken voor gedeputeerde Van Der Meiren, voor zijn gedreven tussenkomsten en de manier waarop hij zijn dossiers vaardig heeft verdedigd. Af en toe meen ik de man zelfs bovennatuurlijke krachten te mogen toeschrijven. Uitgave nummer 901 voorziet op het artikel "Subsidies voor samenwerkingsprojecten met het buitenland" een verdubbeling van het bedrag om de thuisgezondheidszorg in Roemenië te helpen uitbouwen. Die ondersteuning gaat naar het Wit-Gele-Kruis. Voordat dit bedrag in de commissie gestemd is en door de algemene vergadering goedgekeurd, heeft gedeputeerde Van Der Meiren het toch al in zijn begroting opgenomen, voorvoelende dat hij daarvoor het groene licht ging krijgen. Een merkwaardige prestatie.

Toch laten we in dit begrotingsdebat best de rede primeren. De rede die alleen gebaat is met een provinciebestuur dat nuttig en nodig is voor de burger, een provinciebestuur dat zich niet moeit op terreinen waar het niet nuttig en niet nodig is, een provinciebestuur dat zorgt dat de warme sociale dekens, waar wij allen vroeg of laat beschutting in zoeken, de vrije burger niet verstikt onder een loodzware financiële last.

Ik dank u.

Applaus

De heer voorzitter

Dank u, Collega Anthuenis.

Ik ben blij dat we al verder zijn dan de agenda. Dat is nog niet zoveel gebeurd. Gisteren is het een jaar geleden geweest dat deze raad verkozen werd en met een zekere heimwee kunnen sommigen daar naar terugkijken. Sedert die verkiezing is er een eindeloze reeks van besprekingen geweest, alle mogelijke commissies, kerntakendebat, alle mogelijke begrotingsdiscussies maar ook zeer veel vergaderingen. Het is dus goed dat we voor de eerste keer kunnen vaststellen dat we wat vooropgelopen zijn op het schema. De heer Anthuenis heeft daarin de spits eigenlijk min of meer afgebeten.

Vraagt nog iemand het woord ? Het is beter dat we nu schorsen en dat we de raad opnieuw zouden zien vergaderen morgen 10 oktober om 14 00 uur.

EINDE VAN DE ZITTING